

Quand on veut écrire sur les femmes,
il faut tremper sa plume dans l'arc-en-ciel et secouer sur sa
ligne la poussière des ailes du papillon.

Denis Diderot
(1713-1784)

เมื่อเราปรารถนาจะเขียนถึงเหล่าสตรี
เราจะต้องจุ่มปากกาลงในสายรุ้งและโปรยผงจากปีกผีเสื้อ
ลงไปบนถ้อยคำเหล่านั้น

เดอนีส ดีเดอโรต์
(๑๗๑๓-๑๗๘๔)

นักปรัชญาและนักวิจารณ์ศิลปะชาวฝรั่งเศส

รู้ส่ายที่

๑

เพียงรู้งั่งอตัวอยู่บนฝาซึกโครกในห้องน้ำมาเป็นเวลาเกือบครึ่ง ชั่วโมงแล้ว มือเรียวงามราวสลักเสลากดบนหน้าอกซ้ายสลับกับทูปเบาๆ เพื่อคลายความรู้สึกอึดอัดและเสียดแปลบที่เล่นปราวขึ้นมาจากกระเพาะอาหาร หญิงสาวรู้สึกคล้ายมีลมอัดแน่นอยู่ในช่องท้องจนปวดมวนไปหมด

ในตอนแรกที่วิ่งเข้ามาในห้องน้ำ เธอคลีนไต้ พะอืดพะอม อยากอาเจียนให้หมดไต้หมดพุง แต่ยืนโก้งคอกอยู่นานสองนานก็มีเพียงลมผสมน้ำลายเหนียวๆ ออกมาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สุดท้ายจึงตัดใจเลิกราแล้วทิ้งตัวลงนั่งนิ่งๆ พักใหญ่จนอาการเริ่มทุเลาลงมาก

“นิ นั่นทำอะไรนะ”

เสียงใสเย็นเหมือนระฆังแก้วดังขึ้นจากด้านนอก เรียกให้คนที่อยู่ในห้องน้ำสลัดความรู้สึกอึดอัดทิ้งแล้วผุดลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า มือเรียวราวสลักเสลาผลักบานประตูไม้มะฮอกกานีให้เปิดออกก่อนจะเอี่ยมหน้าออกมาจากด้านใน

“รู้งั่ง” เจ้าของเสียงปราวเข้าไปหาเพียงรู้งั่ง ดวงหน้าใสกระจ่างที่แทบ

ปราศจากเครื่องสำอางฉาดถึงความห่วงใยล้นปรี่ “เรารอตั้งนาน ไม่เห็น
รุ่งลงไปข้างล่างเสียที นี่ไม่สบายหรือเปล่า”

ไม่พูดเปล่า มือไม้เนียนนุ่มของเพียงดาวยังตามมาอังหน้าผาก แล้ว
จับเนื้อจับตัวอีกฝ่ายเพื่อวัดไข้กลายเป็น

“เปล่า” เพียงรู้สึกลายหน้าเร็วๆ แล้วแสวงฝืนยิ้มรำใจ “แหม...ดาว
ละก็ทำเหมือนเราเป็นเด็กไปได้ แล้ว...เมื่อไหร่จะไรกันเธอ”

หญิงสาวมองหน้าเพียงดาวสลบกับใบหน้าสวยหวานราวกับตุ๊กตา
กระเบื้องเคลือบของอีกคน

“ไม่มีอะไรหรอกรุ่ง ดาวมาเห็นตอนที่เรากำลังหยิบมือถือออกมาถ่าย
เซลฟี่พอดี” ยามริมฝีปากอ้อมที่เคลือบด้วยลิปกลอสสีชมพูประกายมุกแยม
ยิ้ม ดวงตากกลมโตที่ล้อมกรอบด้วยเพขนตาอันหนาของนิตาก็พลอยยิ้มไป
ด้วยอย่างน่ามอง “งานปาร์ตี้เริ่มแล้ว เพื่อนๆ ไม่เห็นรุ่งลงไปเสียที เราก็เลย
อาสาตาม”

“ถ่ายเซลฟี่ในห้องน้ำเนี่ยนะ?”

เพียงดาวเลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ ในขณะที่นิตาหัวเราะคิกคัก

“แหม...สมัยนี้ใครๆ ก็ชอบถ่ายเซลฟี่ในห้องน้ำทั้งนั้นแหละดาว แสง
มันดีจะตาย ไม่ต้องใช้แอปหน้าก็แต่ง แล้วห้องน้ำของรุ่งก็สวยขนาดนี้ จะ
อดใจไหวได้ยังไงกันเล่า”

นิตาไม่ได้พูดเกินจริงเลยสักนิด ห้องน้ำในห้องนอนบนชั้นสองของ
เพียงรุ่งนั้นนอกจากจะโอโถงกว้างขวางแล้ว ยังตกแต่งอย่างเรียบหรูมีรสนิยม
ด้วยหินอ่อนสีขาวตัดกับสีทองของเครื่องสุขภัณฑ์และของใช้กระจุกกระจิก
ชิ้นอื่นๆ ด้านหนึ่งมีอ่างอาบน้ำคลาสสิกที่มีขาสิงห์แบบวินเทจรองรับทั้งสี่มุม
ตั้งอยู่ ส่วนอีกด้านก็เป็นตู้อาบน้ำกระจกใสติดตั้งฝักบัวเล่นระดับสำหรับ
ชำระล้างร่างกายในวันที่เร่งรีบ

“ก็จริง” เพียงดาวพยักหน้ารับ แม้จะแน่ใจว่าเมื่อครู่เธอเห็นนิตายก
โทรศัพท์มือถือลงไปทางประตูห้องสุขาที่แยกเป็นสัดส่วนอยู่มุมห้อง ไม่ได้

ถ่ายเซลฟี่ดังที่กล่าวอ้าง แต่ไม่ได้พูดออกไป เพราะไม่มีหลักฐานแน่ชัด และไม่ได้สนิทกับเพื่อนซึ่งของเพียงรู้งามพอที่จะขอดูหลักฐานในโทรศัพท์มือถือทีเดียวจะกลายเป็นมีเรื่องกินใจกันเปล่าๆ “แล้วตกลงรู้งไม่ใช่อะไรแน่จะดูปากลิ ซีดเขียว”

“หือ? ปากซีดเหรอ” เพียงรู้งเบิกตากว้าง พลังยกมือขึ้นแตะริมฝีปากของตนเอง ก่อนจะวิ่งปราดไปยังกระจกบานยาวเกือบสองเมตรที่ติดอยู่เหนืออ่างล้างหน้าสีทองอร่าม “ตายๆ สีหลุดไปตอนเช็ดปากเมื่อกี้เน้อเลย”

“แหม...หน้าแน่นจนถึงโลกหน้าขนาดนี้ สีจะซีดได้ยังไง” นิตาพูดกลัวหัวเราะ “เมื่อกี้ฉันได้ยินเสียงเหมือนรู้งอาเจียนด้วย รีบบ้วนปากเถอะ เดี่ยวฉันจะลงไปเอาน้ำส้มคั้นเย็นๆ จากในครัวมาให้ จะได้สดชื่นขึ้น ฉันเห็นพวกแม่บ้านคั้นกันอยู่เมื่อป้าย”

“ขอบคุณจ้ะนิ รู้ใจกันขนาดนี้สงสัยต้องให้คุณยาไปสู้อแล้ว”

ประโยคท้ายที่หลุดออกจากปากของหญิงสาวฟังไม่ค่อยได้ศัพท์นัก เพราะเจ้าตัวก้มลงบ้วนปากแล้วใช้ทิชชูซับคราบน้ำอยู่

“ให้มันจริงเถอะจ้ะ ถ้าพวกเรายังขึ้นคานกันอยู่อย่างนี้ ต่อไปก็ต้องแต่งกันเองเน” นิตายิ้มตอบกลับมาอย่างอ่อนหวานแล้วเดินออกจากห้องไป

“นี่รู้เรื่องในบ้านหลังนี้มากกว่าเรากันะรู้ง รู้อะไรไปหมดเลยว่าใครทำอะไรที่ไหน”

เพียงดวรวจร่างบอบบางในเดรสผ้าชีฟองทรงเจ้าหญิงเดินหายลับไปจากประตูแล้ว จึงพูดด้วยเสียงที่กดต่ำพอให้ได้ยินกันสองคน

“ก็มันค้ำงที่นี้บ่อนี่” เพียงรู้งยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจนัก “เวลาเรากลับจากคอนโดมานอนที่บ้านคุณยาที่ไร นึกขอตามมาด้วยทุกครั้งแหละ”

“แต่...เราวานี้ถือวิสาสะมากไปหลายๆ อย่างนะรู้ง เดินเข้านอกออกในห้องไหนห้องนี้ตามใจชอบ ป้าแม่บ้านมาบอกเราว่าบางทีนี่ก็อยากหยิบอะไรในตู้เย็นกินก็หยิบหน้าตาเฉย ไม่บอกใครก่อน ขนาดบอกแล้วว่าเป็นผลไม้ที่ปอกไว้สำหรับรับแขกของคุณยากียังไม่สน”

เพียงดาวไม่ได้เกลียดชังหน้าตา เพียงแต่รู้สึกว่าการไปเยี่ยมเยียนบ้านใครก็ควรเป็นแขกที่ดี รักษามารยาทที่พึงมี ไม่ใช่ถือความสนิทสนมที่มีต่อกันเป็นหลัก คนจะนินทาเอาได้ว่าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน

“เอาน่า อย่าคิดมากเลยดาว เดี่ยวเราจะเตือนนิก็แล้วกัน” เพียงรุ่งนั่งไปครู่หนึ่ง ในแวตาค่ายมีความรู้สึกหนักใจซ่อนอยู่ “เอ๊ะ? ลิปสติกลีแดงแห่งโปรดของเราหายไปไหนเนี่ย”

หญิงสาวควานมือลงไปในกระเป๋าเครื่องสำอางใบโต ก่อนจะเหลิปลสติกนับสิบแท่งออกมากองอยู่บนพื้นที่แห้งสนิทของเคาน์เตอร์หินอ่อน

เพียงดาวมองคนที่กำลังสาละวนไล่เปิดปลอกลิปสติกดูทีละแท่งแล้วอดทำไม่ได้ ทุกแท่งเป็นลิปสติกเฉดสีแดงทั้งหมด มองอย่างไรก็ไม่เห็นความแตกต่างเลยสักนิด

“เลือกเอาสักแท่งเถอะ มันก็สีเหมือนกันหมดนั่นละจะคุณนาย”

“ไม่เหมือนเลยสักนิด!” เพียงรุ่งหันมามองเพียงดาวแล้วทำตาโตเหมือนเพิ่งได้ยินเรื่องอาชญากรรมร้ายแรงประหนึ่งสังหารหมู่มวลมนุษยชาติอย่างไรรายนั้น เธอหยิบลิปสติกขึ้นมาดูทีละแท่ง “สีแดงมันมีหลายเฉดนะแท่งนี้แดงเลือดนก แท่งนี้แดงเลือดวัว นี่ๆ อันนี้แดงอิฐ แท่งนี้แดงทรูเรด...”

“พอเลยรุ่ง อธิบายไปเราก็อไม่เข้าใจหรอก” เพียงดาวหัวเราะเสียงใสทำเอาคนฟังกลอกตาแล้วย่นจมูกใส่ “เราแยกไม่ออกด้วยซ้ำว่าอายแซ่โดว์กับบลัชออนต่างกันยังไง”

หญิงสาวมองเงาสะท้อนในกระจก เธอกับเพียงรุ่งเป็นฝาแฝดกัน แม้จะเป็นแฝดเทียมที่เกิดจากไข่คนละใบ แต่ใบหน้ากลับมีส่วนที่คล้ายกันอยู่มาก สมัยเด็กๆ แทบแยกโครงหน้าไม่ออกด้วยซ้ำว่าใครเป็นใคร จนเริ่มแตกเนื้อสาวนั่นละถึงได้มองเห็นความแตกต่างระหว่างกันบ้าง ยิ่งตอนนี้อย่างเห็นเด่นชัด อย่างแรกเลยก็คือเพียงรุ่งแต่งหน้าด้วยสีสันทัดจำน ส่วนเธอทาลิปสีอ่อนๆ บ้างยามออกงานก็ถือว่าบุญมากแล้ว

“เวอร์ไปจ๊ะดาว ชื่อก็บอกอยู่แล้วไหมว่าอายแซ่ได้ว่ะหาตา ส่วนบัลชอนใช้บัดแก้ม”

เพียงรู้งเลือกลิปสติสีแดงเบอร์กันดีขึ้นมาแท่งหนึ่ง แล้วใช้แปรงปาดเนื้อสีเนียนนุ่มราวกำมะหยี่ลงบนเรียวปากอิมเต็มอย่างคล่องแคล่วทว่าประณีตบรรจงอย่างที่สุด เธอเหลือบมองดวงหน้าใสกระจ่างราวภาพสะท้อนของดวงจันทร์บนผิวน้ำของคู่แฝดแล้วอดชื่นชมเกมิจจานิดๆ ไม่ได้... ขนาดแต่งหน้าอ่อนบางอย่างนี้ ความงามสมวัยสาวของเพ็ญดาวยังเด่นชัดน่ามอง คิ้ว คาง ปาก รวมไปถึงดวงตา มีเสน่ห์อ่อนหวานในแบบที่ทำให้ผู้ที่พบเห็นรู้สึกประทับใจและอบอุ่นยามอยู่ใกล้ชิด

ผิดกับเธอที่แทบไม่มีความมั่นใจเอาเสียเลยยามต้องเปิดเปลือยใบหน้าปราศจากเครื่องสำอางให้คนอื่นเห็น เธอจึงประโคนใช้เทคนิคการแต่งหน้าสารพัดสารพันที่เรียนรู้มานานปีจากการเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์ ปกปิดส่วนที่ตนเองคิดว่าบกพร่อง เจตนาให้มิใคร่สังเกตเห็นพร้อมกับแต้มไฮไลต์ในส่วนที่กระหบแสง ใช้อายแซ่ได้วโทสน้ำตาลแดงเพิ่มเสน่ห์ให้ดวงตา และติดขนตาปลอมจากขนมิงก์ฟูสวยช่วยเสริมให้ดวงตาดูกลมโต รับกับเรียวคิ้วที่เขียนที่ละเส้นให้ดูโค้งงามแบบธรรมชาติ ทั้งที่จริงๆ แล้วเธอมีคิ้วบางมาก

“เวอร์อะไรเล่า เราพูดจริงๆ นะ” เพ็ญดาวดึงทิชชูจากกล่องทางขวามือให้คู่แฝดเม้มซับริมฝีปากแดงเข้มอย่างรู้ใจ “เราว่ารู้เก่ง ไม่รู้แยกแยะไต่ยังไ้ว่าเครื่องสำอางชิ้นไหนใช้ทำอะไร”

“ก็หัดแต่งหน้าบ้างสิ จะได้รู้” เพียงรู้งหันมาส่งยิ้มหวาน ดวงหน้าสวยเด่นดูโฉบเฉี่ยวด้วยโทสนีแดงเข้มที่แทบจะเป็นสีเดียวกับชุดเดรสที่สวมอยู่ “มาๆ เตียวเราทาลิปสติให้ ดาวทาสีนี้แล้วต้องสวยแน่ๆ”

“อ๊วย พอเลย ไม่เอาด้วยหรอก” เพ็ญดาวดันมือของเพียงรู้งออกห่าง ใบหน้าฉาบไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่น “นี่แสดงว่าอาการดีขึ้นแล้วใช่ไหมถึงมาแก๊งเราได้เนี่ย”

“ก็...ดีขึ้นมากแล้วละ ไม่เป็นไรหรอกน่า เราอีกจะตาย”

เป็นอีกครั้งที่เพียงรุ่งผืนยิ้มกว้างเพื่อให้คู่แฝดสบายใจ

“รู้ว่าถึก แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าอะไรไม่เป็นนี่” เพียงดาวนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามออกมาอย่างลึกลับ “รุ่ง...รุ่งรู้ใช่ไหมว่าบอกเราได้ทุกเรื่อง ถ้าเกิดว่ารุ่งมีแอกซิเดนต คือ...เราหมายถึงถ้ารุ่ง...รุ่ง...เอ่อ...รุ่ง...”

“เราทำไมอี?” เพียงรุ่งเอียงคอมองเพียงดาวอย่างไม่เข้าใจ ยิ่งเห็นว่ามีอีกฝ่ายทำท่าอีกอีกเหมือนไม่กล้าพูดก็ยิ่งสงสัย

“อ๊วย! ยายรุ่งนะไม่มีทางท้องหรือกจาดาว ชีวิตนางแห้งเหี่ยวไม่เคยมีผู้ชายตกถึงท้องหรือก ทุกวันนี้ยังชังอยู่เลย แล้วก็ดูท่าว่าจะชังไปถึงอายุแปดสิบโน่นละ”

เสียงแหลมเล็กไม่เข้ากับขนาดร่างกายสูงใหญ่ผิดมาตรฐานชายไทยดั่งขึ้น พร้อมกับการปรากฏตัวของเจ้าของเสียง ผู้มาใหม่เป็นชายหนุ่มรูปหล่อเจ้าของใบหน้าขาวใสเหมือนไข่มุก ดวงตาเล็กเรียวยาวตวัดเฉียงขึ้นแบบที่เรียกว่าตาสงสาร บ่งชี้ถึงเชื้อสายจีนของบรรพบุรุษ

“นั่นปากเรอะนี่คิง!”

เพียงรุ่งแยกเขี้ยวใส่หนึ่งในเพื่อนสนิทที่คบหากันมาตั้งแต่เด็ก คิงหรือคิรากรเป็นลูกชายของเจ้าสัวหิรัญผู้เป็นเจ้าของกิจการอิมพอร์ตเอกซ์-พอร์ตชื่อดังของเมืองไทย เจ้าสัวรักลูกชายที่มีคนเดียวคนนี้นัก เนื่องด้วยคิรากรเป็นคนฉลาด ทำงานเก่ง มีหัวการค้า ทำให้กิจการของครอบครัวเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างดี เสียอย่างเดียวก็ตรงที่ไม่อาจผลิตลูกหลานให้อุ้มเล่นสักโหลได้ เพราะ ‘คิง’ ดันอยากจะเป็น ‘ควิน’ เสียนี่!

“อ้าว ฉันพูดอะไรผิดอะไรน่ะ เรื่องจริงทั้งนั้น”

คิรากรลอยหน้าลอยตาใส่เพื่อนอย่างไม่เกรงกลัว คนอย่างเพียงรุ่งไม่มีทางขวางลิขิตที่รักยิ่งกว่าลูกมาปะทะหน้าเนี่ยหนุ่มด้วยการเข้าคอร์สนวดหน้าคลาสแรงส์ของเขาเน!

“หล่อนมันปากร้าย ขอให้ไม่มีผู้ชายตกถึงท้องไปอีกสิบปี!” เพียงรุ่งเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วหันไปหาเพียงดาว “ดาวก็อีกคน อะไรก็ไม่รู้ ทำไมถึง

คิดเพี้ยนๆ ไปได้ว่าเราท้องกันแล้ว”

“ก็เราได้ยินนิบอกว่ารังอาเจียน ก็เลยคิดไปแบบนั้น”

“แหม...ทำอย่างกับเคยท้องอย่างนั้นละ แม่แก่ของฉัน” เพียงรู้จักระเซ้า ก่อนจะต้องนั่งไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นเพียงดาวหน้าเซียวลงทันตา “อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิดาว เราแค่ล้อเล่นเท่านั้นละ โกรธเธอ”

“บะ...บ้า โกรธอะไรกันเล่า” เพียงดาวหัวเราะเสียงแห้ง “เราต่างหากที่ต้องขอโทษที่ถามอะไรก็ไม่รู้”

“ขอโทษทำไม เราไม่ใช่เรียสเสียหน่อย” เพียงรู้จิ้มขมวดคิ้วนิดๆ ด้วยความรู้สึกประหลาดใจท่าทางที่แปลกออกไปของหญิงสาว

“อ้าวๆ ถ้าสองพี่น้องขอโทษกันไปขอโทษกันมาเหมือนละครวิทยุเมื่อยี่สิบปีที่แล้วจบแล้ว ก็ขออภัยเชิญลงไปข้างล่างได้แล้วค่ะ เพื่อนฝูงรอลุ้นสองคนจนเหงือกแห้งแล้ว นี่หล่อนเป็นเจ้าบ้านกันนะยะ เป็นเจ้าของงาน หัดลงไปดูแลแขกหรือบ้างเถอะยะ โดยเฉพาะหล่อน...ยายรู้จ้ะ รีบเสด็จลงไปเลย หล่อนจะถ่ายวีล็อกไม่ใช่หรือไง เดี่ยวพอทุกคนเริ่มเมากันแล้วตลาดวายจะเละเทะ ถ่ายลงยูทูปให้ประชาชาติเห็นไม่ได้นะยะ”

สมัยนี้บรรดาบิวตี้บล็อกเกอร์ที่มีผู้ติดตามหลักล้านแบบเพียงรู้จ้ะ มักนิยมทำวีล็อก (Vlog) หรือคลิปวิดีโอที่เกี่ยวกับไลฟ์สไตล์การใช้ชีวิตในแบบต่างๆ ทั้งกินดื่มและท่องเที่ยวขึ้นมาเพื่อโปรโมตตนเอง หรือบางรายก็ขายสินค้าของสปอนเซอร์ไปในตัว นอกจากจะได้ยอดเข้าชมกับยอดไลค์แล้วยังมีรายได้มหาศาลอีกด้วย

“เออ จริงด้วย” เพียงรู้จ้ะเบิกตากว้างอย่างเพ็งนึกขึ้นได้ “งั้นเรารีบลงไปกันเถอะ”

พูดจบก็รีบแผ่นแผ่นออกจากห้องน้ำไป เหมือนลืมอาการป่วยของตนก่อนหน้านี้ไปโดยสิ้นเชิง

“ดาว” คิรากรเรียกหญิงสาวเอาไว้ก่อนที่จะเดินตามแฝดผู้พี่ไป “อะไรที่หลุดออกมาจากปากายนินะ ไม่ต้องไปเชื่อมากหรอกนะ ต้องหารสอง

“ไม่สิ...หาร้อยเลยก็ได้”

“ขนาดนั้นเลยหรอคิง”

เพียงดาวไม่ได้สนิทกับนิตามากนัก รู้เพียงนิดกับเพียงรู้สนิทสนมกันมากตอนไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส ทั้งคู่เริ่มทำบล็อกรีวิวเครื่องสำอางและเทคนิคการแต่งหน้ามาพร้อมๆ กัน เพียงแต่นิตาไม่ได้ดั่งเป็นพลูแตกเท่าเพียงรุ่งก็เท่านั้น ดังนั้นเธอจึงไม่คิดพูดถึงเพื่อนของคู่แฝดในแง่ลบนักหากไม่จำเป็น

“ก็ขนาดนั้นละ” คิรากรเบะปาก เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ค่อยชอบหน้าหญิงสาวที่กำลังเป็นหัวข้อสนทนาเอาเสียเลย “มีโอกาสนี้เตือนรุ่งให้ระวังไว้บ้างก็ดีนะ คนเราน่ะรู้หน้าไม่รู้ใจ ปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอมมิธไป”

“แหม...วันนี้ช่างล่ำลាប់สำนวนจริงนะคะคุณคิง” เพียงดาวส่ายหน้าอย่างระอาใจ เธอเองก็สนิทสนมกับคิรากรไม่น้อยเพราะเจ้าสัวหิรัญ บิดาของชายหนุ่มเป็นเพื่อนสนิทกับสุริยัน บิดาของพวกตน เธอกับเพียงรุ่งจึงมีคิรากรเป็นเพื่อนเล่นตุ๊กตาพ่อแม่ลูกกันมาตั้งแต่จำความได้

แน่นอนว่าคิรากรเป็นแม่ และตอนนี้ก็เป็นตัวแม่เสียด้วย!

“เราเคยเตือนรุ่งสองสามครั้งแล้วละ แต่อย่างที่คุณรู้ รุ่งนะเวลารักใครแล้วก็รักไม่ลืมหูลืมตา ไม่เคยมองข้อเสียเลย”

“ไม่ลืมหูลืมตาอะไรกัน ตาบอดละไม่ว่า” คิรากรกลอกตามองเพดาน “ทุกคนในกลุ่มก็เตือนรุ่งตอนพาแม่นิทานั้นมาเข้ากลุ่มพวกเราแล้วนะว่ามีอะไรแปลกๆ นึกออกไหม ลัทธิชาตญาณผู้หญิงในรังไข่ของฉันมันร้องเตือนดังปิ๊บๆ ว่าแม่คนนี่ไม่ธรรมดา”

“มีกับเขาด้วยหรอ” หญิงสาวขำจนหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง

“มีสิ รังไข่ในจินตนาการไง Imaginary ovary ยูโน่ว” คิรากรพูดหน้าตาเฉย “ฉันบอกไว้เลยนะว่าแม่เนี่ย งูพิษ!”

“คิงก็พูดเกินไป เราว่าเขาแปลกๆ แต่ก็แค่เป็นคนไม่ค่อยมีมารยาท

“ไม่น่าเป็นคนเลวร้ายอะไรนักหรอก”

“อ๊วย! แม่คนดีศรีกรุงเทพฯ รอดูกันไปเถอะยะ อีกไม่นานต้องมีคนแอบแตกแน่!”

เสียงดนตรีของงานรื่นเริงดังก้องกังวาน ขณะที่เพียงรุ่งเยื้องย่างลงจากบันไดด้วยท่าทางเรี้นแบบโอเวอร์แอคติ้งนิดๆ มือข้างหนึ่งถือไม้เซลฟีไว้

“สวัสดีค่ะทุกคน รุ่งเองค่ะ วันนี้รุ่งจะพาทุกคนมาร่วมงานปาร์ตีปีใหม่แบบเอกซ์คลูซิฟที่บ้านของคุณย่ารุ่งเอง บรรยากาศข้างล่างกำลังครึกครื้นเลยล่ะ” หญิงสาวส่งยิ้มหวานให้กล้องที่โคลสอัพดวงหน้าสวยเฉียวในมุมที่เจ้าตัวคำนวณมาแล้วว่าเพอร์เฟกต์ที่สุด คือเอียงหน้า ๔๕ องศา “แต่ก่อนที่เราจะลงไปปาร์ตีกับเหล่าเซเลบริตีด้านล่าง วันนี้เรามาดูกันก่อนว่าลุคของรุ่งในวันนี้เป็นยังไงบ้างนะคะ เริ่มจากหน้ากับผม รุ่งพาดเองกับมือเลยล่ะ ถ้าใครอยากได้ลุคแกลเมอรัสซิก สวยแพงแบบนี้ รอดูได้ในคลิปสอนแต่งหน้าวันพรุ่งนี้เลยนะคะ รุ่งตัดต่อใกล้เสร็จแล้วล่ะ”

เพียงรุ่งเอียงซ้ายเอียงขวาให้กล้อง ถ่ายซ้อนขึ้นลงให้เห็นเรือนร่างเพรียวบางทว่าอิมเต็มในทุกส่วนลัดซ้ำๆ โดยไม่สนใจสายตาของแขกหรือเกือบร้อยคู่ที่มองมาทางเธอกันเป็นตาเดียว

“แก่ว่าจะกลิ้งตกลงมาคอหักตายไหมวะ”

ฟ้าครามที่ยืนมองหญิงสาวผ่านกระจกแบบเพร็นซ์วินโดว์จากฝั่งสระว่ายน้ำด้านนอกหันไปถามเพื่อนที่ยืนดื่มเบียร์อยู่ด้วยกัน

“ใครคอหักวะ” มารุตมองตามสายตาของเพื่อนไปแล้วส่งเสียงอืออยู่ในลำคอ “เฮ้ย! นั่นน้องรุ่งนี่หว่า แก่ไม่รู้จักเธอวะ ออกจะดัง”

“ฉันไม่ดูละครน้ำเน่า จะไปรู้จักดารานางแบบเหมือนแกได้ยังไง” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนฉายแววเหนียวหนำย ริมฝีปากหยักลึกสีสดที่ล้อมกรอบ

ด้วยไทรหวดเขียวครี้มักแย้มขึ้นเป็นรอยยิ้มเยาะหยันนิดๆ แบบที่เจ้าตัวชอบทำเป็นประจำ “ใส่เส้นสูงยันบิตไปบิตมา แอนหน้าแอนหลังอยู่บนบันไดแบบนั้น อีกเดี๋ยวก็คงกลิ้งลงมาคอหักตาย”

ประโยคหลังชายหนุ่มกดเสียงลงต่ำพอให้ได้ยินคนเดียว แล้วกระดกเบียร์จากขวดสีเขียวเข้มรวดเดียวเกือบหมด...ให้ตายเถอะ! ผู้หญิงคนนี้เป็นอย่างไรกันไปหมด แต่งตัวอวดรูปโฉมโฉมพรรณลงโซเชียลเน็ตเวิร์กเรียกยอดไลค์ บางทีก็ไลฟ์สดเต้นแต่งหน้าแต่งหลังโฆษณาขายครีมทาผิวที่ตนเองไม่เคยใช้จริงๆ ด้วยซ้ำ แม่สาวพวกนี้แหละคือเหตุผลที่ทำให้เขาไม่อยากกลับไปเล่นทั้งอินสตาแกรมและเฟซบุ๊กอีก

“ดารานางแบบอะไรกันเล่า น้องรุ่งเป็น ‘บ.ต.บ.ก.’ ต่างหาก คนกตติดตามไอจีกับแฟนเพจเป็นล้าน”

มารุตมองหญิงสาวในชุดสีแดงเบอร์กันดีตาขาว เขาชอบสาวงามเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งขยันอวดความเซ็กซี่เขาก็ยิ่งชอบ เพียงรุ่งก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

“บ.ต.บ.ก. มันย่อมาจากอะไรวะ บ้าตูดบ้าก้นหรือเปล่า” ฟ้าครามหลุดคำออกมาเบาๆ “คนเป็นล้านชอบดูคนยีนบิต แอนอก แอนกันแบบนี้เหรวะ จันคนหนึ่งละที่ไม่เอาด้วย”

“โ้ยย ไอ้หล่อเลือกได้ บ.ต.บ.ก. ย่อมาจากบิวตี้บล็อกเกอร์ต่างหากเล่า ก็พวกที่ทำบล็อกรีวิวเครื่องสำอาง ตัวไหนดี ตัวไหนเด็ด หรือแชร์พวกเทคนิคการแต่งหน้าอะไรเทือกๆ นั้นแหละ”

มารุตแยกเขี้ยวไล่ ถึงจะหมั่นไส้อยู่นิดๆ แต่ต้องยอมรับจริงๆ ว่าไอ้เพื่อนवरมัน ‘โคตรหล่อ’ ฟ้าครามได้ความสูงใหญ่ผิวดมุ่นขมนามาจากเมมาผู้เป็นบิดา และใบหน้าคมคายมาจากเคท มารดาชาวอเมริกัน เส้นผมยาวหยักศกที่ชายหนุ่มรวบไว้เพียงครึ่งเดียวและปล่อยที่เหลือให้ทิ้งตัวลงระบำนั่นมีสีน้ำตาลอ่อนเช่นเดียวกับดวงตา เสริมให้ภาพลักษณ์ของเขาดูเหมือนชาวต่างชาติเสียมากกว่าเป็นลูกครึ่ง คนส่วนใหญ่มองรูปลักษณ์ภายนอกของเขาแล้วต่างก็คิดกันว่าเป็นฝรั่งทั้งนั้น เพื่อนชาวไทยที่สนิทกัน

มาตั้งแต่สมัยเรียนจึงพากันตั้งฉายาให้เขาว่า ‘ไอ้หรั่ง’ และเป็นไอ้หรั่งที่แสนหรั่งมากด้วย มีสาว ๆ ที่หลงละเมอเพื่อหาพื่อเนื้อทองกันมากมาย แต่ต้องถอยทุกรายเมื่อไอ้ตัวแสบอ้าปากพูด

ใช่...ปากมันนรกรเรียกพ่อเชียวละ!

“ไร้สาระ” ฟ้าครามกระดกเบียร์จนหมดขวด แล้วหันไปกวักมือเรียกบริกรให้นำขวดใหม่มาให้

“แหกตาคุณี่เลย...นี่ ดูๆ” มารุตวางขวดเบียร์บนโต๊ะ แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาสไลด์หน้าจอเปิดให้เพื่อนรักดูภาพของหญิงสาวที่พวกตนกำลังพูดถึงอยู่ในอินสตาแกรม “เห็นไหม เช็กชื่อสวยแซ่ขนาดนี้ ใครเห็นก็น้ำลายหกทั้งนั้น”

ฟ้าครามหลุบตามองภาพหญิงสาวนุ่งชุดบิกินีอวดส่วนสัดอยู่บนหาดทรายด้วยสีหน้าเฉยชาติดจะเหนื่อยหน่ายอยู่นิดๆ เธอนอนคว่ำหน้า เท้ากางมองมาทางกล้องด้วยแววตาท้าทาย เส้นผมดำขลับเปียกชุ่มแนบไปกับดวงหน้ารูปไข่ ริมฝีปากสีแดงสดเผยอนิดๆ อย่างเย้ายวน สะโพกกลมมนที่มีบิกินีตัวจิ๋วปกปิดไว้อย่างหมั่นเหม็นนัยั้วตาดิฬิลีกละ

แต่...ไม่เย้ายวนสำหรับเขาแน่

“เช็กชื่อ? เช็กชื่อเสียมละไม่วา” ชายหนุ่มกลอกตามองฟ้า “แกดูนะ ไข่แอบแต่งรูปเอาทั้งนั้นละ ใครมันจะผิวเนียนไร้ฝ้าฟาราคีขนาดนี้ ขนาดยกขาขึ้นยังไม่มียอยยับย่นให้เห็นเลย แล้วหน้าเฝ้ายจะแต่งแนบไปไหน ติดขนตาเป็นพู่อย่างกับหางหมาพอมือเรเนียน ปากก็แดงอย่างกับเพิ่งไปกินเลือดใครมา ฉาบหน้าขนาดนี้ มองจากดวงจันทร์ลงมายังเห็น เปลออๆ จะเห็นชัดกว่าแนวกำแพงเมืองจีนอีก”

“ไอ้ฟ้า ไอ้ปากหมา แกวิจารณ์้องรู้งของฉันซะเสียหายหมด”

มารุตทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคออย่างไม่สบอารมณ์นัก เขาเป็นแฟนคลับเพียงรู้งมาแรมปี ย่อมไม่เห็นด้วยกับความคิดที่ฉาบไปด้วยยอคติของเพื่อนรักเป็นแน่

“ก็เกตุลี แต่ละรูปแทบจะเปลือยกายแก้ผ้าทั้งนั้น ที่ไม่เปลือยอย่างเดียวก็มีแต่หนังหน้านั่นละ”

ชายหนุ่มยังไม่หยุด เขาคว้าโทรศัพท์มือถือของมารุตมาดูแล้วใช้นิ้วเลื่อนภาพถัดๆ ไป ซึ่งจริงอย่างที่เขารู้ว่า รูปส่วนใหญ่ถ้าไม่สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นก็อวดแต่ใบหน้าที่แต่งด้วยสีสันทัดจำน จัดเต็มทั้งปากและตา

“พอแล้วไอ้รูต แกก็รู้ว่าไอ้พ้ามันปากแบบไหน ยังจะไปถามมันอีก” เวหน ชายหนุ่มผิวเข้มอีกคนเดินเข้ามาร่วมวงสนทนา เขาชนขวดเบียร์กับฟ้าครามแล้วยกขึ้นจิบอย่างอารมณ์ดี “แต่แกก็ควรเพลๆ ปากลงบ้างนะ วิ้ยไอ้ฟ้า นั่นน่ารักแรกของแกไม่ใช่หรือไง ทำมาเป็นลิ้ม”

“รักแรกบ๊อบอะไรวะ” ฟ้าครามแทบล้าลักเบียร์ “ฉันเนี่ยจะชอบอะไรแบบนั้น ไม่มีทาง”

“อ้าว...ไม่เจอหน้าสาวแคสสิบกว่าปีก็ลืมแล้วเหอะ คนนี้ไม่ใช่หรือไง ที่แกบอกว่าบ๊ิงตั้งแต่แรกเห็น ตอนนั้นแกกับฉันเพิ่งขึ้นเกรดสิบ เราแอบไปสูบบุหรี่หลังโรงเรียนก็เจอเขาเล่นกับแมวอยู่ แกบอกเองนะว่าเขาน่ารักมาก”

เวหนเลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ เขาเป็นคนมีความจำดีเลิศ ไม่มีทางจำคนผิดแน่

“ใช่ที่ไหนเล่า คนที่ฉันบอกว่าน่ารักนะดาวต่างหาก” ฟ้าครามชะงักดวงตาคมกล้ำเบิกกว้างเหมือนเพิ่งนึกอะไรได้ เขาหันไปหามารุต “เดี๋ยวนะ...เมื่อกี้แกบอกว่าผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไรนะ เพียงรุ่ง? รุ่งที่เป็นพี่สาวฝาแฝดของดาวนะเหอะ ไม่จริงน่า...”

ภาพเพียงรุ่งในความทรงจำของเขาคือสาวน้อยวัยสิบห้าที่มีโครงหน้าประหลาดประหลาดคล้ายเพียงดาวอยู่มาก หน้าของเธอเนียนใสน่ารักสมวัยแล้วทำไมโตขึ้นมาถึงได้กลายเป็นแบบนี้ไปได้

“เฮ้ย! ไม่น่าใช่ละ ฉันจำได้ว่าคนนี้...”

“น้องรุ่งเป็นพี่สาวฝาแฝดของดาวนั่นละ ตอนเด็กๆ เหมือนกันจะตาย แต่โตขึ้นมาแล้วคนละแนวเลย ฉันชอบแบบนี้แหละ แซ่ปดี” มารุตพูด

สวนขึ้นมาก่อนเวหนจะพูดจบ

ฟ้าครามทำหน้าแบ่ “แกมันก็บ้าผู้หญิงตลอดนั่นละ ถ้านั่นเป็นฝาแฝดของดาว แกก็ควรให้เกียรติเขาหน่อย”

“แหม...พูดอย่างกับแกให้เกียรติเขานั่นนี่ เมื่อก๊ินินทาเป็นชุดเขียวดาวมาได้ยินเข้าแกได้โดนแม่แกบ่นยาวแน่”

เวหนหัวเราะ พวกเขาทั้งสามคนเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับเพียงดาวที่โรงเรียนนานาชาติตั้งแต่ช่วงเกรดสิบจนจบการศึกษา ก่อนที่ต่างคนต่างแยกย้ายไปมีชีวิตของตนเอง ฟ้าครามกับมารุตไปเรียนต่อที่อเมริกา ส่วนตัวเขาไปเรียนที่อังกฤษ แต่ก็ยังนัดพบกันอย่างสม่ำเสมอ ที่อเมริกาบ้าง อังกฤษบ้าง ตามแต่ละดวง เพิ่งมาสองสามปีหลังนี้เองที่ต่างคนต่างยุ่งจนเจอกันน้อยลง

“ดาวไม่น่ากลัวเท่าคุณย่าหรอก แกก็รู้ว่าว่าคุณย่าหงหลานสาวอย่างกับอะไรดี จำตอนที่แกจับดาวไม่ได้หรือไง คุณย่าตามไปดูหน้าแกถึงที่โรงเรียนเลยนะโว้ย” มารุตทำท่าชนลูกชนชั้น

หม่อมราชวงศ์ศศิณิกานา นาดล คือผู้กุมบังเหียนของสถานีโอโรทัคน์สกายเน็ทเวิร์ค สถานียักษ์ใหญ่ที่เป็นผู้นำทางด้านบันเทิง ละครและวาไรตี้ที่ทางสถานียักษ์ผู้ผลิตมีเรตติ้งสูง ทั้งห่างช่องคู่แข่งเป็นเท่าตัว การข่าวหรือก็กระชับฉับไว ใครต่อใครก็พูดกันว่าที่ช่องสกายเน็ทเวิร์คมาได้ไกลเพียงนี้เป็นเพราะความเด็ดขาดและมองการณ์ไกลของหม่อมราชวงศ์ศศิณิกานากว่าสุริยันผู้เป็นบุตรชายหัวแก้วหัวแหวน รายนั้นก็มีชื่อเสียงโด่งดังเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ในฐานะผู้บริหารมากความสามารถ แต่เป็นดาราดาวร้ายที่ขึ้นชื่อว่าเจ้าชู้ที่สุดในวงการบันเทิง ขนาดแต่งงานแต่งการแล้วยังไม่ทิ้งเสียเลย ทำให้ชีวิตการแต่งงานกับจันทร์เจ้า แม่ของสามศรีพี่น้องต้องจบลงอย่างไม่สวยงามนัก

อย่างทีคนในวงสังคมรู้กันว่าสุริยันไม่เป็นโล้เป็นพายนัก หน้าที่ในการอบรมดูแลสามศรีพี่น้อง เพียงรู้ๆ เพียงดาวและโลลาลิน จึงตกเป็นหน้าที่

ของหม่อมราชวงศ์คึกคิณาสีเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่เอาเข้าจริง คนที่ต้องดูแลเป็นพิเศษก็มีแค่โกลาหลหลานรักเท่านั้นเอง เพราะเพียงรุ่งไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส ส่วนเพียงดาวก็อยู่กับจันทร์เจ้าที่แต่งงานมีครอบครัวใหม่ไปแล้ว เหลือหลานคนเล็กที่หม่อมราชวงศ์หญิงผู้นำเกรงขามต้องคอยประคบประหงมเป็นอย่างดีนี่ละ

“คุณย่าท่านก็ไม่ได้โหดอะไรขนาดนั้นหรอกน่า ท่านแค่อยากเห็นหน้าหล่อๆ ของฉันมากกว่า”

ฟ้าครามขยิบตา เรื่องที่หม่อมราชวงศ์คึกคิณาสีเคยตามไปดูหน้าเขาถึงโรงเรียนนั้นเป็นเรื่องจริง ไม่รู้ว่าการข่าวของท่านดีเยี่ยมหรือท่านแอบอ่านการ์ดเล็กๆ ที่เขาแนบไปกับช็อกโกแลตวาเลนไทน์ที่เขามอบให้เพียงดาวประสาเด็กในวัยพับปีเลิฟกันแน่ แต่ที่เขา รู้ก็คือคุณย่าของสามสาวไม่ได้เอี้ยบหรือปิดกั้นเรื่องความรักวัยรุ่นแต่อย่างใด ท่านแค่อยากรู้ว่าหลานสาวของท่านคบหาสมาคมอยู่กับใคร และอยากให้ความรักในวัยเรียนอยู่ในสายตาผู้ใหญ่ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทางก็เท่านั้น

แม้ความรักข้างเดียวของเขาที่มีต่อเพียงดาวไม่เคยพัฒนาผันความเป็นเพื่อนสนิทแม่แต่นิด ทว่าเรื่องที่ดีที่สุดก็คือเขาเหมือนได้ญาติผู้ใหญ่เพิ่มมาอีกคน และได้รับบัตรเชิญมาร่วมงานปีใหม่ของบ้านนาดลในฐานะกลุ่มเพื่อนของเพียงดาวทุกปี จนกระทั่งเขาไปเรียนต่อต่างประเทศนั้นละจึงไม่ได้มาอีกเลย ปีนี้พิเศษหน่อยตรงที่คุณย่าให้เพียงดาวโทรศัพท์มาชวนเขา กับเพื่อนๆ โดยตรง ทุกคนจึงมีโอกาสนกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง

“แกมันหลงตัวเองฉิบ” มารุตทำหน้าเหินห่าง แต่จะเถียงก็เถียงไม่ออก...เออ มันหล่อจริงๆ นั่นละ! “โน่น...แม่แกของแกเดินมาโน่นแล้ว แกหุบปากให้สนิทนะโว้ย ถ้าแกหลุดปากนิทานน้องรุ่งของฉันอีก ดาวบิตหูแกหลุดแน่”

“เขาไปเป็นของแกตอนไหนวะไอ้รูต แล้วเขาก็อายุยี่สิบแปดเท่าพวกเราไม่ใช่หรือไง เจาะไปเรียกเขาวาน้องทำไม”

ฟ้าครามหันไปมองเพียงดาวที่เดินตรงมาทางพวกตนแล้วยิ้มกว้าง
“เฮ้! ดาว”

หญิงสาวตอบรับคนที่โบกไม้โบกมือให้ตนด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน
เช่นเคย

“ทำไมมารวมตัวกันอยู่ตรงนี้ล่ะ ไม่เข้าไปในเต็นท์จัดงานหรืออะ”

เพียงดาวพูดถึงเต็นท์สีขาวติดเครื่องปรับอากาศขนาดใหญ่ซึ่งเป็น
สถานที่จัดงานแคนต์ดาวนในคืนนี้ แยกเธอที่มาร่วมงานส่วนใหญ่ไปรวม
ตัวกันอยู่ที่นั่นแล้ว คนที่อยู่แถวนี้จึงค่อนข้างบางตา มีเพียงเสียงดนตรีที่ดัง
กระหึ่มไปทั่วเท่านั้นที่พอทำให้บรรยากาศดูคึกคักอยู่บ้าง

“ในนั้นเสียงดัง คุณกันไม่ค่อยรู้เรื่อง เราเลยชวนไอ้เวกับไอ้รูตมานั่ง
จิบเบียร์กันตรงนี้นะแทน”

“อ้อ” หญิงสาวหันไปส่งยิ้มให้เวหนกับมารุตแล้วถามต่อด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวล “แล้วนี่กินอะไรกันหรือยัง ดื่มพวกแอลกอฮอล์ตอนท้องว่างมากๆ
ไม่ดีนะ”

“หยุดเลยแม่แก่จ๋า อ้าปากพูดก็จะบ่นเพื่อนก่อนเลยเธอ” มารุต
ทำหน้าเมื่อย “พวกเราพาอาหารในเต็นท์กันมาเติมครบแล้ว ถึงได้มาดื่ม
เบียร์ย่อยข้าวอยู่นี่ไง”

“กินข้าวแล้วก็ต้องต่อด้วยยอดข้าวลีดาว” เวหนพูดเสริม

เพียงดาวได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอาใจ แม้จะคบหากันมานาน แต่
บางทีก็ไม่ค่อยเข้าใจความคิดความอ่านของทั้งสามหนุ่มนัก

“เอาที่สบายใจก็แล้วกันจ๊ะ” หญิงสาวหัวเราะ “เออ จริงสิ มีใครเห็น
โหลบบ้างไหม คุณย่าถามหาอยู่ นี่เดินเกือบทั่วงานแล้วยังไม่เห็นน้องเลย”

“หือ? โหลบนะเธอ” ฟ้าครามเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ พลางกวาดตามองไป
รอบๆ “เมื่อก็เห็นเดินอยู่เบาๆ นะ เหมือนจะไปทางห้องเก็บไวน์หรือเปล่า”

ชายหนุ่มไม่แน่ใจไปกว่าสาวน้อยร่างเล็กหน้าตาน่ารักที่เดินผ่านหน้า
เขาไปเมื่อสักสิบนาทีก่อนนี้ห้องสาวคนเล็กของเพียงดาวหรือไม่ เขาเคยพูด

คุยสนิทสนมกับขวัญใจของบ้านนาตลเมื่อครั้งยังเด็ก แต่เมื่อน้องโตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว เขาก็แทบไม่ได้พบกันอีกเลย ถึงกระนั้นเขาก็พอจำโครงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราเหมือนตุ๊กตาของเธอได้อยู่บ้าง

“ไม่น่านะ แต่ก็ชอบใจจ้ะ เดี่ยวจะลองชวนรุ่งไปตามหาน้องอีกที”

เพียงดาวหันไปโบกไม้โบกมือเรียกคู่แฝดที่กำลังมองผ่านกระจกมาทางพวกตน โดยไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายกำลังยืนอึ้งเหมือนถูกสาป ดวงตาคุ้งามของเพียงรุ่งเต้นระริกยามเห็นเจ้าของร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ปักหลั่นที่ดูโดดเด่นกว่าใครคนนั้น...คนที่เธอไม่ได้พบหน้ามานานแรมปี

ฟ้าคราม...ผู้ชายคนแรกและคนเดียวที่หักอกเธอเสียพังยับเยิน!

รู้สายที่

๒

‘ชอบแมวเหมือนกันหรือ...’

เพียงรู้ยืนตัวแข็งทื่อ เธอรู้สึกเหมือนในสมองยังคงได้ยินเสียงทุ้ม
นุ่มนวลเมื่อสิบสามปีที่แล้วดังกึกก้องเหมือนครั้งแรกที่ได้ยิน รอยยิ้มสดใส
ของหนุ่มน้อยลูกครึ่งวัยสิบห้าปีผุดวาบขึ้นมาในสมอง และซอันทบซ้าๆ เข้า
กับใบหน้าของชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าคมเข้มที่ยืนเคียงข้างเพียงดาว

‘นี่เราไม่ได้ฝันไป...ฟ้าครามยืนอยู่ตรงนั้นจริงๆ ด้วย!’

แม้คนตรงหน้าจะแตกต่างจากคนในความทรงจำอยู่บ้าง ทว่าเป็น
ความต่างที่เพิ่มเสน่ห์ให้เขาอีกไม่รู้กี่เท่า เขาสูงขึ้น กายาขึ้น สีผิวจากที่เคย
ขาวอมชมพูแบบเด็กน้อยเปลี่ยนเป็นคมเข้มคล้ำแดดแบบคนที่ชอบทำ
กิจกรรมกลางแจ้ง เส้นผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อนที่เคยตัดสั้นเกรียนก็ไว้วาว
รุ่มรวย แม้จะมัดรวบไว้ครึ่งหนึ่งปล่อยให้ทั้งตัวเคลียไหลก็ไม่ได้ทำให้
เขาดูเรียบร้อยหรือเป็นทางการแต่อย่างใด ตรงกันข้าม...ยิ่งเขาสวมเสื้อเชิ้ต
สีน้ำเงินเข้มแบบลำลองและกางเกงยีนส์เดียวกันแบบนี้ เขายังดูเซอร์แบบ
ดิบๆ ไม่เหมาะสมกับงานปาร์ตีหรูหราของบ้านนาตลเลยสักนิด

ใช่...เขาไม่เหมาะกับงานเลี้ยง แต่เขาเหมาะกับเธอ!

คิดเถิดตรงนี้เพียงรุ่งก็รีบสลัดความคิดเหลวไหลเลื่อนเปื้อนทั้งหมดทิ้งมวลงไปในทันที

“นี่เราคิดบ้าอะไรอยู่กันเนี่ย ถึงฟ้าครามจะหล่อลากดินแค่ไหนก็ไม่ควรลวนลามเขาทางความคิดไม่ใช่หรอ เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ ยายรุ่งเอ๊ย!”

“เป็นอะไรไปรุ่ง ทำไมทำหน้าแบบนั้น ยังไม่หายเหวอ”

เสียงของคู่แฝดตึงสติของเพียงรุ่งให้กลับคืนสู่ร่าง เธอมองกลุ่มคนที่ยืนอยู่รอบๆ ตัวแล้วแทบอยากเอาน้ำมุดดิน นี่เธอเดินลอยมาหาผู้ชายโดยไม่รู้ตัวสักนิดได้อย่างไรกัน

โอ๊ย! อยากจะบ้าตาย!

“อะ...เอ่อ...เราไม่เป็นไรแล้ว”

เพียงรุ่งผินยิ้มหวานกลบเกลื่อน เธอพยายามตั้งสติ ยึดตัวตรง วางท่าทางสง่าและมาดมั่นดังเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา แต่ไม่รู้ทำไมเวลายืนอยู่ต่อหน้าดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเชื่อมเหมือนคาราเมลคูนี เธอถึงได้ประหม่าจนทำอะไรไม่ถูกแบบนี้กันหนอ

“จริงนะ?” เพียงดาวมองหน้าพี่สาวฝาแฝดอย่างไม่ค่อยเชื่อนัก พวกเธอมีสัมผัสทางใจสื่อถึงกัน ความผิดปกติเพียงนิดเดียวย่อมไม่อาจรอดพ้นความรู้สึกของเธอไปได้

“อ้อ จริงสิ”

เพียงรุ่งพยักหน้าแล้วฉีกยิ้มกว้างเป็นการยืนยัน ถึงกระนั้นเพียงดาวก็ยังรู้สึกไม่วางใจอยู่ดี แต่ในเมื่อเจ้าตัวไม่ยอมรับ เธอก็ไม่เข้าชี้ และได้แต่ส่งสายตาแห่งความห่วงใยไปให้

“เออ นี่เพื่อนเราเอง จำได้ไหม มารุต เวหน แล้วก็ฟ้าคราม เคยเจอกันตอนสมัยเรียนไฮสกูลไง” เพียงดาวผายมือแนะนำเพื่อนๆ ประสาคนเคร่งมารยาท

“จำได้สิ”

เพียงรู้คอมพิวเตอร์ชนิดหนึ่งพอเป็นพิธีชนะหันไปส่งยิ้มให้ทั้งสามหนุ่ม โดยทิ้งสายตาไว้ที่คนผมยาวนานกว่าคนอื่นๆ นิดหน่อย ทว่าเขากลับตีหน้านิ่งพลางจิบเบียร์อย่างไม่ใส่ใจ

“สวัสดีค่ะ ไม่เจอกันนานเลย สบายดีไหมคะ”

“โอ้โฮ ดีใจ...ดีใจ น้องรู้จำผมได้ด้วย” มาร์ตฟุงปราดเข้าไปจับมือเพียงรู้ แล้วมองดวงหน้าสวยเนียนของเธอด้วยแวตาทหวานเชื่อม

“อะแฮ่ม!” เพียงดาวกระแอมพร้อมส่งสายตาคาดโทษไปให้ชายหนุ่มที่สะดุ้งรีบปล่อยมือทันควัน “ให้มันน้อยๆ น้อยเถอะจะรู้ต เผลอเป็นไม่ได้เชียวนะ รู้ก็อายุเท่าพวกเราจะเรียกน้องทำไมกัน”

“เมื่อก็เราก็บอกไอ้รูตแบบนี้แหละ มันฟังที่ไหนกันเล่า”

ฟ้าครามหัวเราะ เพียงรู้ยิ้มเจื่อน เธอไม่ตกใจที่จู่ๆ มาร์ตฟุงมาถึง เนื้อถึงตัวเลยสักนิด ผู้ชายส่วนใหญ่เห็นว่าเธอสูงน้อยท่มน้อยถ่ายรูปลงอินสตาแกรมก็คิดว่าเธอใจกว้าง เข้าถึงง่ายกันทั้งนั้น ไม่ค่อยคิดหรวกว่นั่นเป็นแค้นงานชิ้นหนึ่ง แต่เธอมีวิธีรับมือคนเหล่านี้เป็นอย่างดีจึงไม่เคยกลัวแม้แต่ชนิด

การต้องยืนอยู่ต่อหน้ารักแรกเมื่อครั้งวัยรุ่นน่าน่ากลัวกว่าเยอะ...

แต่ไหนแต่ไรมา ฟ้าครามแทบไม่เคยสนใจเธอเลย สีหน้าแวตาทแบบที่เห็นอยู่นี้จะมิได้ก็จำเพาะตอนเพียงดาวอยู่ในวงสนทนาด้วยเท่านั้น ยามพบหน้ากันขมกักทักทายเธอสั้นๆ สองสามคำตามมารยาท เป็นเธอเองที่บ้าหลงรักเขามาตั้งหลายปีก่อนที่จะยอมยุติทุกความรู้สึกของตนเองไปอย่างเงียบๆ โดยที่เขาไม่เคยรู้ว่าเธอคิดอย่างไร ไม่รู้กระทั่งว่าคำพูดเพียงประโยคสั้นๆ ของเขาออกไปเรียนต่อที่อเมริกามีผลต่อชีวิตของเธอมากมายมหาศาล และทำให้เธอเป็น ‘เพียงรู้’ ที่ทุกคนรู้จักเช่นทุกวันนี้

อย่างที่เขาวางกั้นนั้นละ หากความรู้สึกเจ็บปวดไม่ฆ่าคุณ ก็จะทำให้คุณแข็งแกร่งขึ้น...

“โอ้...แม่แก่ อย่าเพิ่งโกรธกันน่า ก็เรตื้นตัน อุตสาห์ได้เจอขวัญใจ

ทั้งที” มารุตหัวเราะเสียงแห้ง รู้สึกเสียน้ำนิดๆ ที่ถูกเพียงดาวจับได้ได้
ต่อหน้าสาวสวยที่เขาปวารณาตนเป็นแฟนคลับ

“มันเรียกผู้หญิงสวยๆ ทุกคนว่าน้องครับคุณรุ่ง จะน้อยลงไปเรื่อย
มันมาก มันปากหวาน”

เวหนกระซุกคอกลั่กลีซ้างของมารุต ทุกคนเลยพลอยหัวเราะกันเสียง
ใส เว้นแต่ฟ้าครามที่ยืนจิบเบียร์มองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยรอยยิ้มบางๆ
ไม่ได้พูดอะไร

“ใช่ ปากหวานมากด้วย” เพียงดาวพูดเสริมแล้วหันไปหาเพียงรุ่ง
“เออ รุ่ง เห็นโลลาบ้างไหม คุณอย่าให้มาตาม ไกลจะต้องเป่าเค้กวันเกิดน้อง
แล้ว”

“ไม่เห็นนะ” เพียงรุ่งส่ายหน้า “ลองโทรศัพท์ตามดูใหม่ เผื่อว่าแอบ
ไปหาขนมกินอยู่ตรงไหน”

“เราโทร. แล้ว แต่โลลาปิดเครื่อง”

“ปิดเครื่อง?” หญิงสาวสบตากู๋แฝดอย่างประหลาดใจ น้องน้อยน่ารัก
ของพวกเธอติดโทรศัพท์อย่างกับอะไรดี จู๋ๆ จะปิดเครื่องโดยไม่มีสาเหตุ
เนี่ยนะ? “เอาอย่างนี้ไหม เราลองเดินตามหากันดูอีกรอบ ถ้าไม่เจอจริงๆ
เดี๋ยวลองโทรศัพท์หาฉันอีกที รายนั่นรู้เรื่องโลลาทุกเรื่อง”

ฉันคือชายหนุ่มรูปหล่อที่เป็นทั้งเพื่อนซี้และพี่รหัสของโลลาลิน ทั้ง
คู่สนทนากันมากขนาดไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด และที่สำคัญคือเขาไม่เคย
คิดอะไรกับน้องสาวคนเล็กของสองฝาแฝดมากไปกว่าความเป็นเพื่อน เรียก
ได้ว่าเป็นคนที่จริงใจต่อโลลาลินที่สุดคนหนึ่งก็ว่าได้

“ก็ได้ งั้นเราแยกกันหาโลลาอีกทีก็แล้วกัน” เพียงดาวพยักหน้าตกลง

“เดี๋ยวพวกเราช่วยตามหาน้องอีกแรงนะดาว” มารุตอาสา เขาหวัง
แสดงตัวเป็นสุภาพบุรุษผู้เอาใจใส่ต่อหน้าเพียงรุ่ง “เรื่องตามหาคนหายเนี่ย
ไอ้ฟ้ามันถนัดนักละ ดมกลิ่นเก่งอย่างกับอะไรดี”

“ดมกลิ่นอะไรกันไอ้รูต ฉันเป็นคนนะโว้ย ไม่ใช่หมา”

ฟ้าครามกระดกเบียร์จนหมดขวดแล้ววางลงบนโต๊ะอัลลอยริมสระน้ำ ทุกอริยาบถของเขาชวนมองเสียจนเพียงรุ่งต้องลอบเหลือบตาดูหลายต่อหลายครั้ง

“ทำไมต้องหลอกลากดินขนาดนี้ด้วยเนี่ย!

“อ้าว ก็หรือไม่จริง เวลาเด็กหายที่ระนอง ชาวบ้านก็ชอบแห่มาหาหาเก ที่รีสอร์ทให้ช่วยตามหาไม่ใช่หรือไง แล้วแกก็หาเจอทุกครั้งด้วย”

“หาเจอทุกครั้ง?” เพียงดาวฟังแล้วเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ “นี่เราไม่เจอกันนานไปหรือเปล่าเนี่ย ไม่ยกักรู้ว่าเดี๋ยวนี้ฟ้าเป็นพื๊าย^๑ไปเสียแล้ว”

“พื๊ายอะไรกัน หมอผีละไมว่า”

เวหนหัวเราะ ก่อนจะต้องหุบปากจับเมื่อฟ้าครามหันไปถลิ่งตาใส่ เขา ลืมไปสนิทใจเลยว่าไอ้เพื่อนตัวดีไม่ชอบให้ใครพูดถึง ‘เรื่องนั้น’

“ก็ไม่ได้เก่งกาจอะไรขนาดนั้น ไอ้พวกเด็กแสบแถวระนองชอบไปเล่น ชนกันเ็นป่า จันเคยเป็นหัวโจกแถวนั้นมาตั้งแต่เด็ก ก็ต้องรู้สิว่าเด็กชอบ ไปเล่นที่ไหนกัน”

“หมอผี?” เพียงดาวมองหน้าเวหนสลับกับฟ้าครามด้วยแวตาทิ้งข้าง กิ่งสงสัย “ฟ้าเนี่ยนะ?”

คนที่ไม่เคยสนใจเรื่องผีसानางไม่อย่างเขาเนะหรือ

“ไอ้เวรมันก็พูดเรื่อยเปื่อย” ฟ้าครามแค้นหัวเราะกลบเกลื่อน

“ไอ้คุณฟ้าครับ กูชื่อเวหนครับ ชื่อเล่นชื่อไอ้เว ไม่ใช่ไอ้เวอร์” เวหน แยกเขี้ยว “อย่ามัวพูดกันอยู่เลย ไปช่วยกันตามหาน้องไฉลา ก่อนดีกว่า เดียวก็เลยเที่ยงกินกันพอดี”

เป็นที่รู้กันในหมู่คนใกล้ชิดว่าหม่อมราชวงศ์ศศิณีภาจัดงานเลี้ยงส่ง ท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ขึ้นมาไม่ใช่เพียงเพื่อสังสรรค์อย่างเดียว แต่ยังเพื่อ

^๑ P-eye หรือ Private Eye เป็นคำใช้เรียกนักสืบเอกชนอย่างไม่เป็นทางการ PI หรือ Private Investigator ก็เรียก

ฉลองวันเกิดของหลานสาวคนสุดท้ายที่เกิดในวันปีใหม่ด้วย ดังนั้นเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนของทุกครั้งที่จัดงานจึงมีการเป่าเค้กฉลองวันเกิดให้หลานสาวด้วย

“เงินแยกย้ายกันเลย เดี่ยวฉันจะไปช่วยน้องรุ่งหาเอง เพื่อจะหลงทาง”
ท่าทางของมารุตกระดึกระด๊าเสียจนเวหนอดหมั่นไส้ไม่ได้

“ไม่ต้องเลย แก่นะมากับฉันนี่” เวหนลากแขนเพื่อนให้ออกจากเพียงรุ่ง “ที่นี่เป็นบ้านของคุณรุ่งกับดาว เขาไม่หลงทางกันหรอก มีแต่แกนี่แหละที่จะหลง!”

“พวกเราอาจจะหลงทางก็ได้นะ เพราะพวกเราไม่ค่อยได้อยู่ที่นี่เท่าไร”

เพียงดาวพูดกลั้วหัวเราะ ว่ากันตามจริงแล้ว เธอกับเพียงรุ่งแทบไม่ได้ใช้ชีวิตในอุทยานหลังงามหลังนี้เท่าใดนัก หลังจากการหย่าร้างของบิดากับมารดา สามศรีพี่น้องของบ้านนาดลก็เรียกได้ว่าแตกฉานชานชื่นไปคนละทิศละทาง เพียงดาวไปอยู่กับมารดาและเมทิว สามีใหม่และพ่อเลี้ยงที่ดีที่สุดที่โลกนี้จะมีได้ เพียงรุ่งไปเรียนต่อฝรั่งเศสด้านแฟชั่นดีไซน์จนจบ แต่เมื่อกลับมาแล้วก็เลือกที่จะไปอยู่ที่คอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมืองตามลำพังมากกว่า ส่วนโลลาลินก็ไปๆ มาๆ บ้านโน้นที บ้านนี้ที จนเหมือนเป็นเจ้าไม่มีศาล แม้ต่างคนจะต่างดำเนินชีวิตของตนเองไป แต่สิ่งหนึ่งที่ฝังอยู่เบื้องลึกในหัวใจของทุกคนก็คือ...ความเหงา...

“เหม...ก็เวอร์ไปจ๊ะ” เพียงรุ่งหยิกแก้มคู่แฝดเบาๆ “เราจะไปเดินหาขายตัวเล็กในบ้านอีกทีก็แล้วกัน บางทีอาจจะอยู่ในครัวก็ได้”

พูดจบเพียงรุ่งก็ตั้งสติให้มันแล้วรีบเดินออกไปให้พันธมิตรมีสายตาของฟ้าครามให้เร็วที่สุด ถึงเขาจะไม่ได้มองมาทางเธอสักนิด แต่การที่ต้องยืนอยู่ต่อหน้าเขาก็เป็นเรื่องยากสำหรับเธออยู่ดี

“เราไปด้วยรุ่ง เราจะไปดูที่ห้องเก็บไวน์”

เพียงดาวเดินตามฝาแฝดกลับเข้าไปด้านใน เมื่อเดินเคียงคู่กันเช่นนี้

ยิ่งเห็นได้ชัดว่าทั้งสองคนมีบุคลิกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คนหนึ่งอ่อนหวาน นุ่มนวลเหมือนธารใสไหลเย็น ส่วนอีกคนก้าวฉับๆ บนสันสูงอย่างมาดมั่น ไม่เห็นอายที่จะอวดลัดส่วนทำท่ายส่ายตาผู้คน

“พอได้แล้วมั้ง น้ำลายแกหยดตุงๆ เต็มพื้นไปหมดแล้วไอ้รูต เล่นไม่เลิกแบบนี้เดี๋ยวดาวก็โกรธเอาหรือ” เวหนหันไปกระซิบบอกมารุตที่มองตามหลังเพียงรู้งไปไม่ว่างตา “แกทำท่าเหินแบบนี้ผู้หญิงที่ไหนก็หนีหมด หัดเก็บอาการแบบไอ้ฟ้ามันบ้าง”

“ฉันไม่ได้เก็บอาการ” ฟ้าครามกระซิบตอบโดยไม่มองหน้าเพื่อนๆ เขายังเกรงใจเพียงดาวอยู่บ้างจึงไม่อยากให้คำพูดลอยไปถึงหูเธอเข้า “ถ้าไม่ใช่สเปกฉัน ต่อให้มายืนแก้ผ้าตรงหน้าฉันก็ไม่สนหรอก”

“แหม...ทำเป็นพุดดี ที่ผ่านมาก็เห็นจับสาวๆ แก้วมาก่อนทุกราย” มารุตบ่นพึมพำ “พุดให้มันจริงนะโว้ยไอ้ฟ้า อย่าได้คิดมาฉกน้องรู้งของฉันเชียรว”

“เออ ก็บอกแล้วไง ไม่ใช่สเปก ฉันไม่ไปยุ่งกับเขาเน”

ฟ้าครามปรายตามองสาวสวยในชุดแดงที่เดินหายลับเข้าไปในคฤหาสน์ด้วยแววตาเฉยชา ฐบหนึ่ง...เขาเห็นเงาดำลอยอยู่เหนือร่างของหญิงสาว ก่อนที่จะจางหายไป

“ยังเป็นคนที่กำลังจะมีเคราะห์ ฉันยังไม่อยากยุ่งเกี่ยวด้วยไปกันใหญ่”
“ไม่อยาก...ช่วยไปด้วย!”

“โลลา”

เพียงรู้งเดินไล่เปิดประตูห้องต่างๆ บนชั้นสองพลางส่งเสียงเรียกน้องสาวคนเล็กไปด้วย แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาจึงเดินย้อนกลับไปอยู่ที่ห้องนอนของยายน้องจอมยุ่งเพื่อลองหาดูอีกที ก่อนจะต้องชะงักเมื่อเห็นแสงไฟลอดออกมาจากห้องที่อยู่ด้านในสุดของโถงทางเดิน

ห้องเก็บของ?

หญิงสาวจำได้คล้ายคล้ายคลาว่าตอนที่ตู้เสื้อผ้าแบบวอลท์อินในห้องนอนของเธออัดแน่นจนใส่ไม่พอแล้วนั้น สุริยันเรียกช่างมาติดตั้งตู้แบบบิลต์อินไว้ในห้องนี้เพิ่มเพื่อเก็บเสื้อผ้าสารพัดแบรนด์เนมที่เธอตั้งใจส่งต่อหรือบริจาคไม่ลง ที่จริง...บางชุดเธอซื้อมาเก็บไว้โดยไม่เคยใส่เสียด้วยซ้ำไป

“โลลา มาทำอะไรในนี้ คุณย่า...”

เสียงเรียกของเพียงรุ่งม้วนหายลงลำคอไปทันทีที่ด่านบานประตูให้เปิดออก แล้วเห็นว่าคนที่อยู่ด้านในไม่ใช่สาวน้อยที่เธอกำลังตามหา

“นิ? ทำไมถึงมาอยู่ในนี้ แล้วนั่นชุดของเรานี?”

ดวงตาคมซึ่งกวาดมองไปยังร่างของนิตาที่สวมเดรสสายสปาเกตตีสีโรสโกลด์ของคริสเตียนดิออร์ที่ด้านบนปักเลื่อมสีเงินวับวาว ส่วนด้านล่างที่เป็นผ้าชีพองพองฟูยาวจดพื้นเป็นประกายระยิบระยับสีเงินยวงล้อแสงไฟนิตาพอมบางกว่าเธออยู่สักหน่อย ช่วงอกจึงดูหลวมไม่พอดีนัก อีกทั้งยังเตี้ยกว่า ชายกระโปรงจึงลากยาวชนิดที่ว่าต่อให้สวมสั้นสูงแล้วก็ยังกองยับย่นไม่พอดีกับส่วนสูงอยู่ดี และชุดนี้คือหนึ่งในชุดที่เธอยังไม่เคยใส่ไปออกงานเลย!

“เรากำลังหาชุดใส่ไปงานกาลาดินเนอร์อาทิตย์หน้าอยู่นะ พอดีจำได้ว่ารุ่งมีชุดนี้อยู่ก็เลยมาแอบลองก่อน แต่มันไม่ค่อยพอดีเท่าไร คงต้องแก้นิดหน่อยนะ”

นิตาพูดด้วยรอยยิ้มหวานน่าเอ็นดูทุกที แม้จะเห็นว่าสีหน้าของอีกฝ่ายเริ่มทะมึนเหมือนฝนตั้งเค้าก็ยังไม่มีการทำอะไรที่สะทกสะท้านสักนิด

“มันจะพอดีได้ยังไงกันล่ะ ก็ชุดนี้เป็นไซส์เรา ไม่ใช่ไซส์ของนิ ถ้ายังลองดูชุดอื่นดีกว่าไหม”

เพียงรุ่งเอ่ยเสียงเรียบอย่างพยายามข่มอารมณ์เต็มที่ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นิตาถือวิสาสะหยิบเสื้อผ้าข้าวของส่วนตัวของเธอไปใช้โดยไม่ขออนุญาตก่อน แรกๆ ก็ยังพอเข้าใจว่าเจ้าตัวไม่ได้มีเจตนา แต่หลังๆ เริ่มหนักข้อขึ้นทุกทีจนเธอรู้สึกอึดอัด ทว่ายังไม่อยากพูดต่อว่าต่อขานแรงๆ ให้ผิดใจกัน

รวมไปถึงไม่บริปากเล่าให้เพียงดาวฟังด้วย เพราะกลัวว่าเพื่อนกับคู่แข่งของเธอจะทะเลาะกันใหญ่โต รายนั้นพูดเปรยๆ เรื่องพฤติกรรมไม่น่ารักของนิดาหลายครั้งแล้วด้วย

“เธอ” นิดาทำหน้าม้อย “แต่เราชอบชุดนี้มากเลยนะจ๊ะ แก์ไซซ์ไม่ได้เธอ”

“ถ้าแกเป็นไซซ์นี้แล้วเราจะทำยังไง ชุดนี้เรายังไม่ได้ใส่เลยนะ แล้วชุดนี้คุณยกให้ซื้อให้เราเป็นของขวัญวันเกิดด้วย ไม่ได้หรอก คุณอย่ารู้เข้าโกรธตายเลย”

เพียงรุ่งเปิดตู้เสื้อผ้าออกดูก็เห็นว่าเสื้อผ้าหลายชุดถูกรื้อออกมาลองแล้ววางกองอยู่ที่กันตู้ ยังไม่ได้เก็บเข้าถุงพลาสติกกันฝุ่นให้เรียบร้อย เธอเริ่มริมฝีปากนิดหนึ่งแล้วหยิบเดรสสีฟ้าอ่อนที่มีความยาวระดับ Midi ออกมาพลิกซ้ายพลิกขวาอย่างสำรวจตรวจตรา

“ลองตัวนี้ไหม สั้นหน่อย น่าจะพอดีกับความสูงของนิมากกว่า ตัวนี้เรากียังไม่ได้ใส่เหมือนกัน หรืออยากได้สีอื่น สีม่วงไหม”

หญิงสาวไล่ปลายนิ้วไปตามเสื้อผ้าชุดอื่นๆ ที่อยู่ในตัว พร้อมๆ กับนึกถึงชุดที่ตนเองชอบน้อยที่สุดเพื่อที่ว่าเกิดนิดาถูกใจขึ้นมาแล้วต้องนำไปแก๊จะจะได้ไม่รู้สึกเสียตายเท่าใดนัก

“ชุดที่ไม่ได้ใส่ก็มีอีกเป็นร้อย จะหว่างอะไรไหนหนา” นิดาพึมพำเสียงเบาอย่างไม่สบอารมณ์

“นิว่าอะไรนะ”

เพียงรุ่งมัวแต่เลือกเสื้อผ้าอยู่ไม่ทันฟัง เมื่อหันกลับไปหาเพื่อนสาวฝ่ายนั้นก็รีบป็นหน้ายิ้มแยมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เราบอกว่าขอโทษที่เข้ามาลองชุดโดยพลการ พอดีเราเห็นว่ารุ่งกำลังถ่ายวีรลือกอยู่ก็เลยไม่ยากวน”

“ไม่เป็นไรหรอก เราเป็นเพื่อนกัน เรื่องแค่นี้เอง”

กลายเป็นเพียงรุ่งเองที่ป็นหน้าไม่ถูก ทุกครั้งที่นิดาทำผิดก็มักจบลง

ด้วยคำขอโทษที่ดูจริงใจเช่นนั้นละ แต่อีกไม่นานก็ทำแบบเดิมซ้ำอีก ที่น่าขันคือเธอก็มักใจอ่อนยอมยกโทษให้ทุกครั้งจนศิราภรณ์ถึงขั้นเขียนคำว่า ‘โง่’ บนกระดาษโพสต์อิทติดแล้วนำมาแปะหน้าผากของเธอตอนนอนหลับทีเดียว

‘หล่อนควรเอาชอล์กกันแมลงสาบขีดเส้นเขตแดนรอบตัวบ้างได้แล้วนะยะไอ้รุ่ง ไม่ใช่แค่แมลงสาบกะพริบตาออดอ้อน หล่อนก็กลัวบาป ปล่อยให้มันเหาะเนื้อเถื่อนหนังต่อหน้าตาเฉย แมลงสาบยุคมิลเลนเนียมเนียหน้าด้านเอาเรื่องจะบอกให้’

เธอรู้ว่าศิราภรณ์หมายถึงใคร แต่ทำเป็นไม่รู้เพราะไม่อยากให้เป็นเรื่องเป็นราวกัน ไซ้ว่าเธอไม่รู้สิรู้สึกอึดอัดกับพฤติกรรมบางอย่างของนิดา แต่มิตรภาพและสิ่งดีๆ ที่นิดาเคยทำให้ในช่วงปีแรกๆ ที่คบหากันฉันเพื่อนที่ปาร์ตี้คงอบอุ่นอยู่ในความทรงจำ เธอจึงเลือกที่จะมองข้ามเรื่อง ‘จุกจิก’ เล็กๆ น้อยๆ ไปบ้าง ทว่า...กลับกลายเป็นว่าเรื่องจุกจิกที่ว่านี้ค่อยๆ ลุกกลามขึ้นเรื่อยๆ เมื่อไม่มีการตัดเตือนกัน นิดาที่ยิ่งถือวิสาสะทำเรื่องเสียมารยาทมากขึ้นและเริ่มลามไปถึงเรื่องงานด้วย

ว่ากันว่า...เวลาเปลี่ยน คนเปลี่ยน แต่ศิราภรณ์ผู้ขวางโลกมักบอกว่าคนอาจไม่ได้เปลี่ยน เขาเพียงแค่แสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาเมื่อเวลาผันผ่านก็เท่านั้น...

“งั้นเราลองชุดสีม่วงก็ได้”

นิดาชี้นิ้วไปยังชุดผ้าชีพองที่แบบคล้ายกับชุดของคริสเตียนดิออร์ที่ตนเองสวมอยู่ เพียงแค่ปักเลื่อมน้อยกว่าและมีความยาวระดับหัวเข่าสำหรับเพียงรุ่ง แต่น่าจะอยู่ระดับครึ่งน่องสำหรับเธอ

“ได้จ๊ะ สีนี้น่ารักดี”

หญิงสาวตัดใจส่งเดรสสีม่วงให้เพื่อนสนิทด้วยรู้ว่าให้ยืมไปแล้วก็คงไม่ได้คืนเหมือนข้าวของอื่นๆ นั่นละ ถึงจะเป็นเสื้อผ้าจากแบรนด์ดีไซเนอร์ไทย สนนราคาของชุดนี้ก็ไม่น่าจะน้อยกว่าแบรนด์เนมจากต่างประเทศเลยสักนิด

แม้เพียงรู้งจะเกิดมาบนกองเงินกองทอง และมักใช้จ่ายเพื่อความ
ของตนเองอย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอต้องปรนเปรอคนอื่นอย่าง
ไม่สมเหตุสมผลเสียเมื่อไหร่

“เออ แล้วทำไมรู้งมาอยู่ที่นี่ล่ะ ไม่ไปเป่าเค้กกับน้องโลลาเธอ” นิตา
เหลือบมองนาฬิกากรอบทองบนฝาผนัง ตามปกติแล้ว เวลานี้จะเป็นเวลาที่
สมาชิกครอบครัวนาคดลไปรวมตัวกันในเต็นท์ติดเครื่องปรับอากาศเพื่อ
เตรียมนับถอยหลังเข้าสู่วันขึ้นปีใหม่และเป่าเค้กฉลองวันเกิดให้แก่โลลาลิน
สาวน้อยผู้เป็นแก้วตาดวงใจของคนทั้งบ้าน เธอถึงได้เลือกจังหวะนี้ดอดมา
ลองชุดโดยไม่ให้ใครรู้อย่างไรเล่า “เออ จริงด้วย...เมื่อกี้เราได้ยินรู้งเรียกหา
โลลานี่นา เกิดอะไรขึ้นเธอ”

หญิงสาวพูดพลางถอดชุดที่สวมอยู่ทิ้งลงพื้นอย่างไม่ยั้งถึงคุณค่า
ทางจิตใจที่มันมีต่อเจ้าของเลยสักนิด เพียงรู้งพยายามข่มใจแล้วรีบคว้า
เดรสปักเลื่อมชิ้นมาใส่ใหม่แขวนไว้ตามเดิม เธออาจจะร้ายกับมนุษย์ทั้งโลก
ได้ชนิดไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม แต่กับเพื่อนฝูงเธอมักยอมอ่อนข้อให้
อย่างน่าสมเพชเสมอ

“ใกล้เวลาเป่าเค้กแล้ว แต่ไม่รู้วาลโลลาไปอยู่ที่ไหนนะสิ คุณย่าก็ตาม
หาตัวอยู่ นี่เห็นน้องบ้างไหม”

“อ้อ...” นิตาลากเสียงยาว...รู้สิ ทำไมจะไม่รู้ เธอเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่
ต้นจนจบเลยละว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่เรื่องอะไรจะบอก ปลอ่ยให้เดือดเนื้อ
ร้อนใจกันบ้างนั่นละดี “ตอนแรกก็เห็นเดินลงไปห้องเก็บไวน์นะ แต่เดี่ยว
เดี๋ยวก็ขึ้นมาแล้ว ทำทางแปลกๆ อยู่เหมือนกัน”

“ทำทางแปลกๆ?” เพียงรู้งหันขวับกลับมามองหน้าคนพูดทันควัน
“เกิดอะไรขึ้นกับน้อง”

“ไม่รู้สิ” นิตายกไหล่เหมือนไม่ใส่ใจนักก่อนจะทำหน้าเหมือนนึกอะไร
ได้ “แต่เอ...ทำไมรู้งไม่ลองถามผู้ชายผมยาวที่อยู่ริมสระน้ำตุลละ ที่หน้าฝรั่งๆ
นะ เขาน่าจะรู้นะ เห็นคุยอยู่กับน้องโลลาตั้งนานเนาะ”

หญิงสาวรูตชิบด้านข้างอย่างคล่องแคล่วแล้วหมุนตัวไปมาอยู่หน้ากระจกบานใหญ่อย่างพึงใจ แม้ช่วงอกจะหลวมไปสักหน่อย แต่ความยวบย็นับว่าพอดี ทำให้เธอดูสวยหวานกว่าตอนที่สวมชุดก่อนหน้านี้นัก

“หน้าฝรั่ง?” เพียงรุ่งเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ เธอรู้ในทันทีว่านิตาหมายถึงใคร “ไลลานะหรือคุยกับเขา”

“อ้อฮี้ คุยกันสองคนเป็นนานสองนานเลยนะ แล้วจากนั้นน้องไลลา ก็หายไปไหนก็ไม่รู้”

นิตาพยักหน้า ที่แน่ใจก็คือเธอเห็นเพียงรุ่งจ้องผู้ชายผิวสีแทนสวยคนนั้นไม่วางตา...เท่าที่คบหากันมานาน เธอไม่เคยเห็นแม่เพื่อนผู้หญิงผยองสนใจผู้ชายคนไหนเลย มีคนเข้ามารุ่มลุ่มมากมายอย่างน่าหวั่นใจ แต่แม่เจ้าประคุณก็เลือกที่จะเป็นโสดมาตลอด อย่างดีก็ออกไปดินเนอร์กับหนุ่มๆ พวกนั้นครึ่งสองครึ่งแล้วก็ตัดความสัมพันธ์เสียเฉยๆ ด้วยซ้ำ เพิ่งจะเห็นว่าสนใจผู้ชายบุคลิกเก๋อ่นๆ คนนั้นนั่นละ...รสนิยมต่ำกว่าที่คิด

“ไม่จริงน่า”

เพียงรุ่งขมวดคิ้ว ถ้าฟ้าครามได้คุยกับไลลาสินจริงๆ อย่างน้อยเขาก็ควรต้องบอกเพียงดาวตอนที่ไปถามหาแม่เนื่องน้อยลิ

“โธ...รุ่ง แล้วเราจะโกหกรุ่งไปทำไม” นิตาทำเสียงกระเจ้ากระงอด “เราเห็นอะไรก็บอกไปแบบนี้มันแหละ”

“เราไม่ได้คิดว่านิโกหกเลยนะ” สีหน้าของเพียงรุ่งเต็มไปด้วยความกังวล “เราแค่...เพิ่งเจอกับเขามา แต่ไม่เห็นเขาพูดว่าเจอกับไลลาเลย”

เขาแทบ...ไม่ได้พูดอะไรกับเธอเลยด้วยซ้ำไป

“แบบนี้ยิ่งน่าสงสัยไปกันใหญ่ อย่าลืมนะว่าไลลานะไม่ค่อยฉลาด...เอ่อ...เราหมายถึงไม่ค่อยทันคน อาจโดนหลอกได้ คนสมัยนี้น่ากลัวจะตายไป” นิตาปรับเปลี่ยนคำพูดเมื่อเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของคู่สนทนา เพียงรุ่งรักน้องสาวคนนี้นัก แค่ได้ยินใครนินทาไลลาสิน เธอก็แทบกระโจนไปหักคอแล้ว! “เราดูอยู่ไกลๆ ก็ไม่รู้หรอกว่าเขาพูดอะไรกับไลลาบ้าง แต่เรา

เห็นท่าทางโลลาดูแปลกๆ เหมือนตกใจกลัว คง...ไม่ชอบที่โดนลูบไหล่ ลูบเอวมั้ง”

“ลูบไหล่ลูบเอว?” เพียงรู้้งเบิกตากว้าง “นี่จะบอกว่าเขาลวนลามยายตัวเล็กเธอ”

สมัยยังรุ่นๆ กิตติศัพท์เรื่องความมือไวใจเร็วของฟ้าครามก็เป็นที่เลื่องลืออยู่เหมือนกัน แต่นั่นก็เป็นเพียงเรื่องราวของวัยรุ่นวัยคะนองที่ฮอว์โมนพุ่งพล่านอยากรู้อยากลองในเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เวลาเขาอยู่ต่อหน้าเพียงดาวหรือเธอ เขาแทบไม่เคยแสดงท่าทางก้อรอกก้อติกให้เห็นเลยสักครั้งเดียว แล้วกับโลลาลิน...ยิ่งไม่น่าเป็นไปได้ ในเมื่อเขาเคยเห็นแม่น้องสาวตัวผู้คนนี้มาแต่เล็กแต่น้อย

“แหม...เราก็ไม่กล้าฟันธงหรอกนะ อย่างที่บอกแหละว่าเห็นไกลๆ เราอาจจะมองพลาดก็ได้” นิตาพูดแบ่งรับแบ่งสู้ แต่สีหน้าฟ้องกลายๆ ว่าเป็นจริงดังที่เล่า “แต่การที่เขาไม่ยอมบอกว่าคุยกับโลลาก็ฟังดูแปลกๆ อยู่นะ เราว่ารู้้งลองไปถามเขาอีกทีดีกว่ามั้ง”

หญิงสาวหยิบรองเท้าติดคริสตัลแพรวพราวของเพียงรู้้งออกมาลองทั้งที่รู้ดีแก่ใจว่ามีขนาดไม่พอดีกับสรีระของตนเอง โชว์ว่าเธอไม่มีรองเท้าหรือชุดหรูหราสวยงามแบบนี้ แต่ก็อย่างว่าละ...หญ้าที่สวนหน้าบ้านของคนอื่นย่อมเขียวชอุ่มกว่าที่สวนหน้าบ้านของตนเองเสมอ

“ก็คงต้องอย่างนั้น”

ถึงจะไม่เชื่อแม้แต่น้อยว่าฟ้าครามจะทำมิติมีร้ายโลลาลินดังที่นิตาว่ามา ทว่าความรักความห่วงใยที่มีต่อน้องสาวก็ขยับขึ้นมาอยู่เหนือทุกสิ่ง อีกประการหนึ่ง นิตาไม่มีเหตุผลต้องโกหกเธอมิใช่หรือ ต่อให้มีพฤติกรรมไม่น่ารักอยู่บ้าง แต่นิตาก็เป็นคนจิตใจดี ไม่เคยพูดจาวาร้ายใครโดยไม่มีมูลความจริง

“เราไปเป็นเพื่อนนะ”

นิตารับถอดเสื้อผ้าทิ้งลงพื้นอีกเช่นเคย แล้วเปลี่ยนกลับเป็นชุดเดิม

ของตนเอง พวกเธอสนิทกันมาก เคยเปลี่ยนเสื้อผ้าเวลาเข้าฟิตเนสหรือเข้าสปาด้วยกันบ่อยๆ จึงไม่รู้ลึกเขินอายยามต่างฝ่ายต่างอยู่ในชุดชั้นในเนื้อบางเบา

“ชอบใจนิมากนะ”

เพียงรุ่งยิ้มเจื่อนๆ ขณะก้มลงเก็บเสื้อผ้าที่เพื่อนถอดทิ้งไว้ใส่ไม้แขวนอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยอีกครั้ง เธอเป็นลูกคุณหนู มีคนคอยพะเน้าพะนอเอาใจมาตลอดชีวิตก็จริง แต่หม่อมราชวงศ์ศศิณาก็อบรมสั่งสอนให้เธอรู้จักทำงานบ้านงานเรือนเล็กๆ น้อยๆ จะได้สั่งเด็กรับใช้ให้ทำตามได้อย่างถูกต้อง เว้นก็แต่เรื่องทำอาหารนี่ละที่เพียงรุ่งมีฝีมือเข้าขั้นหายหน้าทีเดียว ขนาดทอดไข่เจียวยังไหม้จนรับประทานไม่ได้ ผิดกับนิดาซึ่งทำอาหารอร่อยมาก แต่เรื่องงานบ้านงานเรือนนั้น...ก็อย่างที่เห็น

สมัยเรียนอยู่ฝรั่งเศสด้วยกัน ช่วงสุดสัปดาห์ นิดา มักชอบมานอนค้างที่อะพาร์ตเมนต์ของเธอบ่อยๆ และแน่นอนว่าเธอต้องเป็นคนคอยเก็บเสื้อผ้าและข้าวของที่เพื่อนทิ้งไว้เกลื่อนห้อง ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นสมบัติของเธอเองนี่ละ เพราะนิดาไม่เคยหอบเสื้อผ้าของตนเองมาด้วยเลย ชอบมายุ้มของเธอใส่อยู่ตลอด มีเพียงแป้งสีก้นเท่านั้นที่นำมาเอง แม้แต่ครีมบำรุงผิวหน้าและผิวกายยังควักจากกระปุกที่เธอวางเรียงไว้หน้ากระจกหน้าตาเฉย แถมถ้าชอบครีมยี่ห้อไหนเป็นพิเศษก็จะหยิบติดไม้ติดมือกลับห้องพักของตนเองไปอีกต่างหาก

“นั่นเขาเรียกว่าซาโมย ซะ-โมย สะกดเป็นไทยมะ”

เสียงของคิรากรดังขึ้นในสมองอีกครา แต่ก็นั่นละ เพียงรุ่งยังคงมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้นไม่กี่ครั้งจึง ‘มองข้าม’ ไปเสียเพื่อรักษามิตรภาพระหว่างกันไว้ อย่างน้อยนิตาก็มีข้อดีอื่นๆ อีกมาก อาทิ ช่วยเธอริเริ่มทำแฟนเพจและไอจีที่มีคนติดตามเรือนล้านในวันนี้ อีกทั้งยังคอยดูแลคิวงานอีเวนต์ต่างๆ ไปด้วย

ทว่าหลังๆ มานี้เพียงรุ่งเริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างที่แปลกไป แต่ช่างมัน

ก่อนเถอะ ตอนนี่เรื่องที่สำคัญที่สุดคือตามหาไลลาไลน์ให้พบ และสอบถามว่า...ฟ้าครามได้ทำอย่างทีนตาเล่าหรือเปล่า

ถ้าทำจริง...รับรองว่าเธอไม่ปล่อยเขาเอาไว้แน่ ต่อให้เขาเป็นรักแรกของเธอก็เถอะ!

รู้สายที่

๓

“เขาอยู่นั่นไง”

นิตาชี้ไปยังเจ้าของร่างสูงสะดุดตาที่เพิ่งเดินผ่านประตูกระจกไป เพียงรู้จิกมือกับรารันไดเพื่อตั่งสติอยู่ครู่หนึ่ง โดยไม่รู้เลยว่าเพื่อนสาวที่ยืนอยู่เคียงข้างคอยจับตามองทุกอากัปกริยาของตนเองอย่างเงิบเงียบ หญิงสาวพยักหน้าแล้วก้าวฉับๆ ลงบันไดไปอย่างมาดมั่นทั้งที่ในใจหวาดหวั่นเต็มแก่

“คุณฟ้าคราม” เพียงรู้ร้องเรียกขานหนุ่มด้วยน้ำเสียงปนหอบ เขาขายาวมาก แถมเดินเร็ว เพียงเตี้ยๆ เดียวก็เดินหายไปไกลจนเกือบถึงสระน้ำแล้ว “คุณฟ้าครามคะ”

เมื่อเรียกด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิม เจ้าของชื่อจึงหยุดเดินแล้วหันกลับมามองหญิงสาวด้วยสีหน้าติดจะรำคาญนิดๆ

“ไม่ต้องเรียกคุณก็ได้ เรียกผมว่าฟ้าเหมือนที่ดาวเรียกเถอะ”

“อะ...เอ่อ...ฟ้าคะ” หัวใจของเพียงรู้เต้นโครมคราม แค่เห็นดวงตาคมกล้ำที่ล้อมกรอบด้วยขนตาางอนแข็งของเขาในระยะใกล้แบบนี้ เธอก็แทบ

เข้าอ่อนแล้ว “เรื่อง...โลลา...”

“ผมเดินไปดูรอบๆ แล้ว แต่ไม่เจอ ดาวกับคนอื่นๆ ก็หาไม่เจอเหมือนกัน ถ้ายังไม่ลองโทรศัพท์หาน้องอีกทีดีไหม ผมว่าน้องคงไม่ไปไหนไกลหรอก อาจจะขับรถไปร้านสะดวกซื้อก็ได้”

ชายหนุ่มล้วงมือหยิบซองบุหรี่เม้นทอลออกมาคาบไว้ในปากแล้วควานหาไฟแช็ก แต่ยังไม่ทันได้จุดมือเรียวของหญิงสาวก็เอื้อมมาแตะหลังมือข้างที่ถือไฟแช็กไว้อย่างลึมตัว

“คือ...คุณอย่าไม่ชอบให้ใครสูบบุหรี่ในบริเวณบ้าน”

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเชื่อมที่หลุมมวงมือของเพียงรุ่ง ทำให้เธอต้องรีบชักมือกลับด้วยท่าทางเหมือนเพิ่งแตะถูกถ่านร้อนๆ

“ขอโทษที ผมลืมนะ” ฟ้าครามระบายลมหายใจยาวแล้วเห็นบุหรี่ยาวข้างไบหุ่ ไม่เก็บกลับใส่ซองด้วยคิดว่าเดี๋ยวจะเดินออกไปสูบด้านนอกกรั้ว เขาไม่ได้มาบ้านนาตลอดเลยนานจึงหลงลืมไปบ้างว่าคนเจ้าระเบียบอย่างหม่อมราชวงศ์ศศิณาเคยเ็ดเด็กแสนแบบเขากับเพื่อนๆ ด้วยเรื่องอะไรบ้าง “อ้าวแล้วยืนทำหน้ามึนทำไม ไม่ไปโทรศัพท์หาโลลาละ”

“มี...คนบอกว่าเห็นโลลาคุยกับคุณ” เพียงรุ่งรวบรวมความกล้าพูดออกไปในที่สุด “ทำไมคุณถึงไม่บอกว่าคุณคุยกับน้องอยู่ตั้งนาน”

“หือ?” ฟ้าครามเลิกคิ้วขยี้ขึ้นแล้วหันกลับมามองหน้าคนตั้งคำถามตรงๆ “แค่น้องมาสวัสดีทักทายผมแป๊บเดียวนี่ต้องรายงานด้วยหรอ”

เขาจำได้ว่าคืนนี้เห็นหน้าโลลาลิณอยู่สองครั้งเท่านั้น ครั้งแรกตอนที่เขากับเพื่อนๆ มาถึงงาน กับตอนที่เห็นว่าเธอเดินหายลับไปทางห้องเก็บไวน์

“คุณแน่ใจหรอคะว่าคุยกันแป๊บเดียว คุณได้พูดหรือ...ทำอะไร...ให้น้องกลัวหรือเปล่า”

รู้ว่าเป็นคำถามที่เสียมารยาท แต่สู้ถามให้รู้ตัวรู้แฉกันไปเลยดีกว่าเก็บงำให้รู้สึกอึดอัดใจไม่ใช้หรือ อย่างน้อยเธอก็ยังมั่นใจว่าเราไม่ใช่คนเห็นแกมอย่างที่ถูกกล่าวหาแน่

“ทำให้กลัว? เตี่ยวะนะ นี่คุณพูดเรื่องอะไรไม่ทราบ ผมไม่ใช่ยักษ์ ไซมารนะคุณ จะได้แยกเขี้ยวขู่ให้น้องคุณกลัวได้” ฟ้าครามเริ่มหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ “พูดอย่างกับโหลอายูสามขวบอย่างนั้นละ น้องเป็นสาวแล้วนะ จะมากลัวอะไรกับคนที่รู้จักกันอยู่แล้ว”

“ก็เพราะเป็นสาวนี่ละฉันถึงได้หวั่น” เพียงรุ่งเริ่มริมฝีปากแน่น “ฉันอยากรู้ว่าคุณคุยอะไรกับน้องบ้าง หรือ...ได้แต่ต้องตัวน้องหรือเปล่า”

“อ้อ...” ชายหนุ่มเพิ่งเข้าใจจุดประสงค์ของคำถามแปลกๆ ของหญิงสาวเดี่ยวนั่นเอง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนหริ่มองดวงหน้าสวยเด่นของเธออย่างขุ่นเคือง “นี่คุณคิดว่าผมทำมิดีมีร้ายโหลว่าอย่างนั้นเถอะ”

เขาเอ็นดูยายตัวเล็กจะตายไป เห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย จะคิดขัดขากับน้องได้ลงคอหรือ แม่คนนี่คิดได้ยังไงวะ!

“ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้น ฉันแค่ถามคุณตรงๆ ถ้าไม่จริงคุณก็แค่พูดว่าไม่จริง”

เพียงรุ่งพูดตามความสัตย์จริง เธออาจไม่ใช่คนที่ใส่ชื่อที่สูงสุดในโลก เรียกได้ว่าห่างไกลจากคำจำกัดความของคำว่า ‘นางเอก’ เกินร้อยโยชน์ได้ แต่เธอก็ใจกว้างพอที่จะฟังคำอธิบายจากคนอื่นก่อนตัดสินว่าอะไรเป็นอะไรเสมอ

“ถ้าบอกว่าไม่จริงแล้วยังไง จะเชื่อผมทันทีเลยหรือไง” ฟ้าครามกอดอกมองอีกฝ่ายด้วยแวตาทื่อมระอา

“ถ้าคุณบอกว่าไม่จริง ฉันก็พร้อมจะเชื่อ”

“แล้วถ้าผมบอกว่าทำจริงล่ะ คุณจะว่ายังไง จะเชื่อในทันทีเหมือนกันเลยหรือเปล่า”

“เรื่องนั้น...”

เพียงรุ่งนิ่งอึ้งไป เธอคิดเพียงไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องยืนยันในความบริสุทธิ์ของตนเอง ไม่คิดว่าเขาจะรวนกลับหน้าตายแบบนี้ ว่ากันตามจริง ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เธอมีโอกาสสนทนากับเขายาวที่สุดในรอบสิบปี และดู

เหมือนจะเป็นการเริ่มต้นที่ย่ำแย่มากเสียด้วย

“ไม่ต้องหลอกพาผมวิ่งอ้อมทุ่งลาเวนเดอร์ร้อยล้านเอเคอร์ด้วยคำพูดสวยหรูพวกนั้นหรอก คุณตั้งธงไว้ในใจอยู่แล้วว่าผมทำ ถูกไหม”

“ฉันไม่ได้คิดแบบนั้น ฉันแค่ถาม...”

“ถ้าไม่ได้คิดผ่านสมองมาก่อน จะพ่นคำพูดพวกนี้ออกมาได้ยังไง หรือว่าปกติใช้ตาตุ่มคิด”

ชายหนุ่มชะงักนิดหนึ่ง เมื่อเห็นเงาดำที่อยู่ด้านหลังหญิงสาวขยายขนาดใหญ่อขึ้น...เงาดำที่มีแต่เขาคนเดียวที่เห็น ให้ตาย...เกลียดอะไรแบบนี้ซะม๊ดยา!

“อ้าว! คุณ! พูดกันดีๆ ก็ได้ ทำไมต้องหยาบคายด้วย” เพียงรู้จึ่งเริ่มรู้สึกฉุนขึ้นมาบ้าง

“ขว้างมีดใส่คนอื่นก่อนแล้วคิดว่าจะได้ดอกไม้กลับไปหรือไงแม่คุณ จะบอกอะไรให้ละ ถ้าคุณไม่ใช่พี่สาวฝาแฝดของดาว ผมจะหยาบคายใส่คุณมากกว่านี้อีก” ฟ้าครามแยกเขี้ยว “แล้วถ้าผมทำเรื่องระยำตาบอบกับโลลา อย่างที่คุณกล่าวหาจริงๆ ผมเผ่นหนีกลับบ้านไปเลยไม่ดีกว่าหรือ จะอยู่รอให้น้องฟ้องคุณย่ากับคุณลุงฤกษ์ให้ไหมหรือ โดนกระต๊อบตายคาเท้าคุณลุงฤกษ์พอดี”

ฟังมาถึงตรงนี้ เพียงรู้จึ่งได้รู้ว่าตนเองพลาดที่คิดน้อยเกินไป สิ่งที่ฟ้าครามพูดมานั้นมีเหตุผลที่ฟังขึ้นทีเดียว หากโลลาลินถูกเขาลวนลามจริงๆ คนแรกที่แม่ฮ่องน้อยจะวิ่งโร่มาฟ้องก็คือเธอ เพราะเธอนี่ละคือผู้หญิงสายบู๊ที่สุดของบ้านนาคดล เธอมักเป็นคนแรกที่ออกหน้าปกป้องพี่น้องอยู่เสมอ โดยเฉพาะน้องสาวคนเล็กที่เป็นแก้วตาดวงใจของทุกคนในครอบครัว

‘แต่เราเห็นท่าทางโลลาดูแปลกๆ เหมือนตกใจกลัว คง...ไม่ชอบที่โดนลู่ไหล ลู่เอมมั้ง...’

เสียงของนิตาดังก้องขึ้นมาในหัวความคิด เพียงรู้จึ่งหันไปมองคนที่พูดว่าจะเดินมาเป็นเพื่อนเธอ ทว่ากลับหยุดยืนอยู่ห่างออกไปเกือบร้อยเมตร

ครูหนึ่ง...เรื่องนี้จะโทษนิตาคงไม่ได้ เพราะเจ้าตัวก็พูดแต่แรกแล้วว่าเห็นโลลาติดคุยกับฟ้าครามจากระยะไกล เรื่องที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้

“อ้าว จะยืนนืออีกนานไหม ผมไม่มีเวลามาฟังคุณพ่ามเรื่องไร้สาระทั้งคืนหรอกนะ” ฟ้าครามเสยผมไปด้านหลังเร็วๆ อย่างหงุดหงิดที่เห็นหญิงสาวยืนนิ่งเหมือนจมอยู่ในห้วงภวังค์ในขณะที่เงาตัวด้านหลังขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา หากเงาประหลาดเช่นนี้ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังใคร มันบ่งบอกว่าคนนั้นกำลังจะมีเคราะห์ และถ้าเลือกได้ เขาจะหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลคนพวกนี้ให้มากที่สุดเพราะไม่อยากติดร่างแหไปด้วย!

“เรื่องน้องโลลา พวกคุณไปตามหากันเอาเองก็แล้วกัน ผมกลับละ”

“ตะ...เดี๋ยวก่อนค่ะ ฉันต้องขอโทษด้วยที่เสียมารยาท”

เพียงรุ่งหลุดออกจากห้วงความคิดทันทีที่เห็นชายหนุ่มหันหลังให้และตั้งท่าจะเดินจากไป เธอรีบก้าวยาวๆ ตามเขาไป แต่เส้นเข็มสูงปริดกลับผลุบเข้าไปติดอยู่ในรอยแตกเล็กๆ ของพื้นทำให้เสียหลักเซถลา มือเล็กเรียวยาวยื่นไปไขว่คว้าหาหลักยึดที่ใกล้ตัวที่สุดซึ่งก็คือชายเสื้อเชิ้ตของฟ้าครามที่หลุดออกมาจากขอบกางเกงด้านหลัง แรงดึงของเธอพาให้ชายหนุ่มหายหลังตกลงไปในสระน้ำพร้อมกัน

ตูม!

เสียงน้ำแตกกระจายในจังหวะเดียวกับที่ร่างของสองหนุ่มสาวจมลงไปข้างใต้ กลิ่นของคลอรีนทะลักเข้ามาในปากและจมูกของเพียงรุ่งพร้อมกับน้ำ ดวงตาของเธอพว่ขณะพยายามดิ้นรนแหวกว่ายกลับขึ้นสู่เบื้องบนอย่างทุลักทุเลจนรองเท้าส้นสูงตัวปัญหาหลุดจากเท้าไปทั้งสองข้าง ทว่าเพียงครูเธอก็รู้สึกได้ถึงแรงโอบรัดรอบเอวที่จุดกระชากให้เธอลอยหัวขึ้นเหนือน้ำในชั่วพริบตา

“บ้าเอ๊ย!”

เสียงคำรามดังแสบแก้วหูทำเอาหญิงสาวที่กำลังลำน้ำจมน้ำไอชลกๆ

ต้องล้มตาคืนเพียงเพื่อจะพบว่าเนื้อตัวของตนเองนั้นแนบชิดอยู่กับกายเกร่ง
ของฟ้าครามจนแทบไม่มีช่องว่างระหว่างกัน วงแขนแข็งแรงของเขาโอบรัด
อยู่รอบเอวแนบแน่น เธอได้ยินเขาสบถเร็วเป็นรถด่วนอีกหลายคำ แต่
กลับฟังไม่ออกเลยสักนิดว่าเขาพูดอะไรบ้าง

ดูเหมือน...จะเป็นภาษาใต้?

เดี๋ยวก่อน...หน้าฝรั่งจ๋าอย่างฟ้าครามเนี่ยนะหลงใต้? นี่เธอพูด
ไปหรือเปล่า

“คุณนี่มันตัวซวยฉิบ!”

นั่นคือประโยคเดียวที่เพียงรู้ฟังออก เธอเงยดวงหน้าอง้งขึ้นมอง
ใบหน้าคมคายด้วยความรู้สึกโมโหครึ่งหนึ่ง รู้สึกผิดอีกครึ่งหนึ่ง

“นี่คุณดำฉันอีกแล้วนะ” หญิงสาวพยายามดันตัวออกจากแผงอก
กว้างของชายหนุ่มอย่างเคอะเขิน เขาเปียกปอนไปหมด เสื้อผ้าจึงแนบรูป
กับโครงร่างใหญ่โตเผยให้เห็นกล้ามเนื้อแข็งแรงและสวายนามของเขาอย่าง
ชัดเจนจนเธอใจเต้นไม่เป็นลำดับ “พูดกันดีๆ ก็ได้ ฉันไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อย”

เพียงรู้นึกดีใจที่ใบรองพื้กันน้ำมาหนาพอควรสำหรับงานกลางแจ้ง
ไม่เช่นนั้นเขาคงเห็นว่าหน้าของเธอแดงก่ำไปหมดแล้วแน่ๆ

สาธุญโยเร ขอขอบคุณ จอร์โจ อาร์มานี่ ที่ช่วยชีวิตชะนีครั้งนี้
นะคะ...

“คุณกล่าวหาผม แล้วก็ดึงผมตกลงมาในสระจนเปียกเหมือนลูกหมา
ตกน้ำแบบนี้ ยังมีหน้าคิดว่าผมจะพูดดีๆ กับคุณได้อีกหรือ ผมไม่หักค
คุณเสียเดี๋ยวนี้อีกดีเท่าไรแล้ว!”

ฟ้าครามโกรธจนควั่นอกหู แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่อาจถึงตามอง
คนในอ้อมแขนตรงๆ ได้ เพราะชุดเดรสเกาะอกของเธอเปียกน้ำจนเลื่อนลง
เห็นเนินอกนวลสล้างเต็มตา และให้ตายเถอะ! แม่เจ้าประคุณโนบรา!

“ฉันขอโทษ” เพียงรู้พูดเสียงอ่อย “คุณ...ปล่อยฉันได้แล้ว ฉัน
ว่ายน้ำเป็น ว่ายน้ำแข็งด้วย”

“อยู่เฉยๆ ไม่ต้องพูดมาก” ชายหนุ่มหันมาดูทันควัน เขาหลบตามองหญิงสาวนิดหนึ่งแล้วเบนสายตาไปอีกทาง “แต่งตัวอ้อร่อยอ้อตึงขนาดนี้ ขึ้นป্লอยให้วายน้าเอง เกะอกคงหล่นไปเกาะที่เอวโน่นละ”

เขาพูดพลางประคองร่างในอ้อมแขนว่ายกลับไปยังขอบสระ

“อ้ออ้ออ้อตึง? มันแปลว่าอะไร” เพียงรุ่งรีบใช้สองมือดึงเกาะอกให้เข้าที่จึงจำต้องป্লอยให้ชายหนุ่มโอบกอดกลายๆ อยู่อย่างนั้น

“ก็...แรด”

คำตอบนั้นสั้น ง่าย แต่ฟังแล้วอยากจะชวนหน้าคนพูดให้ยับนัก แถมเขายังตีหน้าเฉยเมยเหมือนพูดถึงลมฟ้าอากาศอีกด้วย!

“หยาบคาย! กล้าดียังไง...”

“รุ่ง!” นิตาวีงปราดเข้ามาหาที่ขอบสระด้วยท่าทางตื่นตระหนก ก่อนจะถูกเขาลงข้างบันไดทางขึ้น “นี่เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงตกลงไปในสระได้!”

เพียงรุ่งเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนสาวครูหนึ่ง แต่ยังไม่ทันบิปราก ฟ้าครามก็พูดสวนขึ้นมาเสียก่อน

“เห็นเย็นอยู่ตั้งนาน ไม่รู้หрокหรือว่าเกิดอะไรขึ้น”

ถ้อยคำที่ไม่ไ้หน้าใครทำเอาหน้าม่าน เธอมองคนตัวโตที่ป็นขึ้นจากสระเหมือนอยู่ในอาการตกตะลึงไปเกือบหนึ่งนาทีเต็มๆ

“พี่ฟ้า?...นี่คุณคือ...พี่ฟ้า ลูกคุณลุงเมฆากับคุณป้าเคทใช่ไหมคะ”

ฟ้าครามชะงัก เขาหันกลับไปมองหญิงสาวตรงๆ ก่อนจะเบิกตากว้าง

“นิ? น้องนิใช่ไหม” แวตาแข็งกระด้างเฉยชาในคราแรกอ่อนแสงลงในพริบตาที่นึกได้ว่าคนตรงหน้าเป็นใคร “ไม่เจอกันสิบปีได้แล้วมั้ง จำไม่ได้เลย”

เขาพูดพลางรวบเอาเพียงรุ่งด้วยสองมือยกให้ขึ้นไปนั่งบนขอบสระ ราวเธอเป็นเพียงตุ๊กตาดินอ่อน แล้วป็นขึ้นบันไดไปหาหญิงสาวอีกคนด้วยท่าทางกระตือรือร้นกว่ามากจนเพียงรุ่งอยากร้องกรี๊ด

อิตาบ้า! ทำเหมือนฉันเป็นหัวหลักหัวตอเนี่ยนะ!

“ก็...ก็ตั้งแต่นิยายสิบขวบโน่นเลยละค่ะ”

ชายหนุ่มสะบัดน้ำออกจากตัวด้วยท่าทางเหมือนสุนัขโกลเด้นรีทรีฟเวอร์ตัวใหญ่ในสายตาของนิตา เธอลุกขึ้นแล้วก้าวถอยหลังห่างออกมานิดหนึ่งเพราะกลัวว่าชุดตัวสวยที่สวมอยู่จะพลอยเปียกไปด้วย

“นานมากจริงๆ น่ะละ” ฟ้าครามบิดน้ำออกจากชายเสื้อ “คุณลุงนนท์สบายดีใช่ไหม”

เขาจำชื่อเพื่อนรักของบิดาได้อย่างแม่นยำ แม้ครั้งสุดท้ายที่พบกับศดานนท์จะผ่านมานานเป็นสิบปีแล้วก็ตามที

“คุณพ่อสบายดีค่ะ” นิตาตอบสั้นๆ และตบท้ายด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน “ไม่คิดเลยว่าจะเจอพี่ฟ้าที่นี่”

ไม่นึกเลย...ว่าในระดับเขาจะมีโอกาสเป็นถึงแขกของตระกูลนกดลด้วย

“พี่ที่ไม่คิดว่าจะเจอนี่ที่เหมือนกัน โลกมันกลมจริงๆ”

สรรพนามแทนตัวของชายหนุ่มที่เพิ่งได้ยินทำเอาเพียงรึ้งต้องลอบเบะปาก หน้อย...พูดจาเสียงอ่อนเสียงหวานเชียว ที่กับเธอทำท่าอย่างกับจะกินหัวอย่างนั้นละ!

“ฉันยังอยู่ตรงนี้นะยะ! หนาวด้วย!”

หญิงสาวร้องประท้วงปากสั่น ปีนี้เป็นปีที่อากาศเย็นที่สุดในรอบหลายปี เย็นชนิดอุณหภูมิในกรุงเทพมหานครในช่วงกลางดึกลดฮวบลงเหลือเพียง ๑๔-๑๕ องศาเซลเซียส พอเนื้อตัวเปียกปอนแบบนี้ เธอจึงลั่นเป็นเจ้าเข้า

“ตายจริง ขอโทษด้วยนะรู้ๆ พอดีไม่ได้เจอกับพี่ฟ้ามานานมาก เลยลืมรู้ไปเลย”

นิตารับย่องตัวลงไปหาเพื่อนแล้วใช้มือเกลี่ยหยดน้ำออกจากดวงหน้าสวยเด่นอย่างเป็นห่วงเป็นใย เพียงรึ้งสะดุดหูกับคำว่า ‘ลืม’ ที่เพิ่งได้ยินอยู่ข้างเหมือนกัน แต่สภาพเปียกม่อล่อม่อแล้ในตอนนี้ทำให้เธอไม่มีแะใจ

คิดเรื่องหุยมหิมเท่าไรวะ

“ยายรุ่ง!”

เสียงเฉียบขาดที่พุ่งแหวกอากาศมาทำเอาเพียงรุ่งสะดุ้งโหยง รีบหันกลับไปหาต้นเสียงทันที

“อะ...คุณย่า!”

หญิงสาวขยับลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล ร่างงามสง่าของผู้มาใหม่อยู่ในชุดเสื้อแจ็กเก็ตผ้าทวดสีขาวซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของแบรนด์ชาเนลเข้าคู่กับกางเกงกระโปรงผ้าไหมสีเดียวกัน เชือกถักสีขาวเส้นโตที่พันอยู่รอบเอวช่วยเสริมให้เห็นว่าเจ้าตัวมีช่วงเอวบอบบาง แม้จะล้วงพื้นวัยสาวสะพรั่งมานานหลายสิบปี แต่หม่อมราชวงศ์ศศิณายังดูอ่อนกว่าวัยมาก ถ้าใครความงามเมื่อครั้งยังสาวปรากฏให้เห็นเด่นชัดไม่เสื่อมคลาย

“รุ่ง...ฟ้า...นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้เปียกไปหมดแบบนี้”

เพียงดวกับศศิณที่เพิ่งเดินมาสมทบถึงกับอ้าปากค้าง แฉะว่าอ้าปากค้างต่างกรรมต่างวาระ คนหนึ่งตกใจที่เห็นสองหนุ่มสาวอยู่ในสภาพดูไม่จัด ส่วนอีกคนแทบเก็บอาการไม่อยู่เมื่อเห็นเรือนกายเปียกน้ำอวดมัดกล้ำสวยงามของหนุ่มผิวแทน!

“อื้อหือ หล่อล้ำเต็มคำ”

ศศิณคราวฮือเสียงดังอย่างลึมตัว จนเพียงดาวต้องกระชกคอกใส่สีข้างเขาเป็นเชิงเตือน

“ห้วงยายรุ่งก่อนดีไหมคิง”

“เออ...จริง”

ศศิณรีบดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วเดินตรงไปซับน้ำออกจากหน้าตาเนื้อตัวให้เพียงรุ่ง ทั้งที่อยากพุ่งไปซับน้ำจากกล้ำแน่นๆ ของฟ้าครามใจจะขาด ส่วนเพียงดาวหันไปเรียกเด็กรับใช้ให้รีบไปเอาผ้าเช็ดตัวมาให้คู่แฝด

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงอยู่ในสภาพนี้นะ”

หม่อมราชวงศ์ศศิภาหรีตามองสองคนที่ยืนตัวเปี้ยกปอนอยู่ริม
สระน้ำด้วยสายตาคาดโทษกลายๆ โชคดีเท่าใดแล้วที่แขกเหวี่ยงส่วนใหญ่
ยังคงอยู่ในเต็นท์จัดงาน ไม่เช่นนั้นหากมาเห็นภาพตรงหน้านี้เข้าคงได้จินต-
นาการอุกฤษฏ์เลยเถิดไปไกล

“คือ...จึ้ง...”

ปกติสมองของหญิงสาวคิดเรื่องพลิกผันแก้ตัวได้อย่างคล่องแคล่ว
แต่ไม่รู้ทำไมตอนนี้ถึงคิดอะไรไม่ออกสักอย่าง

“เป็นความผิดของผมเองครับคุณย่า ผมดื่มเยอะไปหน่อยเลยเดิน
เซชนหลานสาวของคุณย่าตกน้ำ ต้องกราบขอโทษด้วยจริงๆ”

ชายหนุ่มกระพุ่มมือไหว้ผู้สูงวัยกว่าอย่างนอบน้อม ชัดกับหน้าตาฝรั่ง
จำเหมือนไม่มีเชื้อไทยของเจ้าตัวลิบโลก เพียงรู้งั้นกลับไปมองหน้าเขาด้วย
ความรู้สึกสับสนวุ่นวายใจที่อยู่ๆ เขาก็ออกหน้าแทนเธอทั้งที่เธอเป็นคนผิด
แท้ๆ โกรธที่เขาแขวะเธอว่าเรดกีโกรธ แต่พอเขาทำแบบนี้ใจก็ใจอ่อนเป็น
วันบนเตาไฟร้อนๆ เสียอย่างนั้น

“เอาเถอะ เข้าไปเช็ดเนื้อเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้ากันข้างในบ้านดีกว่า ยืน
ตากลมตรงนี้คงไม่เหมาะนัก เดี่ยวจะเป็นหวัดกันเสียก่อน”

หม่อมราชวงศ์ศศิภาถอนใจ แต่ไหนแต่ไร เธอมักแพ้ทางพ่อหนุ่ม
คนนี้ทุกทีสิน่า เห็นกิริยาท่ามๆ แบบนี้ก็เถอะ พอถึงเวลาเข้าหาผู้ใหญ่ล่ะก็
มือไม้อ่อน สุภาพเรียบร้อยขึ้นมาทันตาอย่างน่ามหัศจรรย์ บางทีก็นึกอยากหยิก
พ่อคนนี้ให้เนื้อเขี้ยวนักเขี้ยว

“ผมขออนุญาตลากลับเลยดีกว่าครับคุณย่า พอตีผมมีเสื้อผ้าสำรอง
อยู่ในรถอยู่แล้ว” เขาพูดเสียงเรียบโดยไม่มองเพียงรู้้งแม่แต่แวบเดียว

ศศิภาพยักหน้ารับ

“อ้าว ตามใจเรากี่แล้วกัน แต่อย่าลืมนินยาแก้ไ้กันไว้หน่อยนะฟ้า ย่า
เป็นห่วง” พูดจบก็หันกลับไปหาหลานสาวที่ยืนตัวลั่นอยู่ “ส่วนเราก้เข้าไป
เปลี่ยนเสื้อผ้าเสียก่อนไป เดี่ยวพุงนี้ได้ไม่สบายกันพอดี... ยายดาวไปเป็น

เพื่อนยายรุ่งที่”

“คะคุณย่า”

เพียงดาวรีบคว้ามือของแปดผู้พี่แล้วจูงมือให้ออกเดินในจังหวะที่ เวหนกับมารุตเดินสวนมาพอดี ฟ้าครามเห็นเพื่อนรักทั้งสองคนก็ร้องทัก

“ไอ้แว ขอยืมเสื้อสูทหน่อย” เขากวักมือเรียกเวหนแทนที่จะเป็นมารุต

“หา?” เวหนทำหน้างงแต่ก็ยอมทำตามแต่โดยดี “เกิดอะไรขึ้นนะ ไอ้ฟ้า ทำไมแกถึงมีสภาพเป็นลูกหมาตกน้ำแบบนี้ แล้วคุณรุ่ง...”

“ไม่ต้องพูดมากนัก”

ฟ้าครามตัดบทแล้วรับเสื้อสูทมาจากเวหน จากนั้นจึงวิ่งตามไปคลุมร่างเปียกปอนของเพียงรุ่งไว้ แม้กิริยาของเขาไม่สุภาพอ่อนโยนเอาเสียเลย แต่กลับทำให้หัวใจของหญิงสาวสั่นไหวแรงเสียยิ่งกว่าร่างกายที่สั่นเทาเพราะความหนาวเย็นเสียอีก

“เฮ้ย! เอาเสื้อฉันอีกตัวก็ได้ คุณรุ่งเปียกแบบนี้หนาวแย่”

มารุตรีบถอดเสื้อแจ็กเกตอย่างกระตือรือร้น แต่ฟ้าครามเบรกลีลาจน เขาหัวทิ่ม

“พอเลยไอ้รูต นี่กรุงเทพฯ ไม่ใช่ขั้วโลกเหนือ ไม่หนาวขนาดนั้น”

ฟ้าครามไม่ใช่สุภาพบุรุษอะไรนักหนา เพียงแต่เขารู้จักสันดานของมารุตดี หากได้เห็นเนื้อตัวอึดอัดของเพียงรุ่งในสภาพล่อแหลมเช่นนี้คงได้โลมเลี่ยมด้วยสายตาไม่เลิกแน่ ถึงอารมณ์กรุ่นโกรธในอกของฟ้าครามจะยังปะทุอยู่ ทว่าเขาไม่อาจปล่อยให้พี่สาวฝาแฝดของเพียงดาวกลายเป็นขนมหวานให้อั้วเพื่อนตัวแสบบริโภคน้ำลายตาได้

“ขอบคุณค่ะ”

เพียงรุ่งเอ่ยเสียงแผ่ว ท่าทางของเธอดูสงบเสงี่ยมผิดธรรมชาติเสียจนใครกรับกับเพียงดาวไม่ต้องสังเกตก็เห็นได้อย่างชัดเจน

“ไปขอบคุณไอ้แวโน่น สูทของมันต่างหาก ไม่ใช่ของผม” ฟ้าครามระบายลมหายใจยาว “คุณก็หัดดูแลตัวเองให้ดีขึ้นหน่อยก็แล้วกัน อย่าทำให้

คนอื่นต้องพลอยเดือดร้อนอีก”

เขาเอื้อมมือไปปิดเงาดำที่คืบคลานมาทางตนเอง ด้วยกิริยาเหมือนกำลังปิดแมลงหวี่ที่เอาตัววนตอมนำรำคาญใจ

“เราไปก่อนนะดาว ไว้ค่อยคุยกัน”

เป็นคำเอ่ยลาที่ไม่ต้องการคำตอบ ฟ้าครามพูดจบก็เดินสาวเท้าจากไปอย่างรวดเร็วโดยมีนิตาจำเท้าประกบคู่ไปด้วยทิ้งให้เพียงรู้ได้เห็นแต่มองตามแผ่นหลังของเขาไปด้วยความรู้สึกหน่วงๆ อยู่ในอก

ดูเหมือนที่ใครต่อใครว่ากันว่ารักแรกมักไม่สมหวัง...คงเป็นเรื่องจริงสินะ

“ตกลงไม่มีใครรู้เลยหรือไงว่าไลลาหายไปไหน”

หม่อมราชวงศ์คึกคิณากวาดตามองสมาชิกครอบครัวนกตลิ่งที่นั่งเรียงกันหน้าสลอนอยู่บนชุดโซฟาหนังทรงเซสเตอร์ฟีลต์ในห้องนั่งเล่นอย่างพยายามระงับความขุ่นเคืองใจไว้อย่างเต็มที่ โดยมีคิรกรยืนนวดไหล่คลายเครียดให้อยู่ด้านหลัง

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะคุณย่า เดี่ยวโบท็อกซ์เคลื่อน”

“คิง! ประเดี๋ยวเถอะ!” แม้ปากจะเอ็ดคิรกรเสียงแหลม แต่ใจไม่เคยถือสาเขาจริงจังก้นด้วยเห็นกันมาแต่อ่อนแต่ออก คิรกรจึงเปรียบเสมือนหลานแท้ๆ คนหนึ่ง ถึงจะเป็นหลานที่ปากร้ายอยู่สักหน่อยก็เถอะ “ว่ายังไ้ตาฤกษ์ ลูกหายไปทั้งคน ทำไมถึงยังนั่งเฉยเป็นทองไม่รู้ร้อน จ้องแต่โทรศัพท์อยู่ได้”

สุรียันสะดุ้ง แล้วส่งยิ้มเหยาๆ ให้มารดา “โห่ คุณแม่ครับ ผมเป็นห่วงลูกจนทำอะไรไม่ถูกต่างหาก”

“คุณย่าใจเย็นๆ ก่อนนะคะ” เพียงดาวที่ดูจะเป็นคนที่มีสติสดต้งแข็งแกร่งที่สุดในครอบครัวนกตลิ่งเอ่ยอย่างนุ่มนวล “พวกเราทุกคนช่วยกันหาไลลาจนทั่วแล้วก็ไม่เจอ ดาวลองโทรศัพท์ไปหาธันน์แล้ว แต่ธันน์ยัง

ไม่รับสาย เดี่ยวจะลองให้รุ่งโทร. อีกที ใช่มั้ยรุ่ง”

เพียงรุ่งนั่งนิ่งไม่ตอบ ดวงตาหลุมมองลวดลายพรมเปอร์เซียที่ปูอยู่บนพื้นอย่างเหม่อลอย

“อะแฮ่ม!” เพียงดาวกระแอมเบาๆ “รุ่งจะโทร. หาฉันอีกรอบใช่มั้ย”

“หา...” เพียงรุ่งเงยหน้า เห็นทุกคนจ้องมาทางตนเองเป็นตาเดียวจึงยิ้มเจื่อนๆ รีบหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาจากกางเกงวอร์มแอมเบอร์โครมบีแอนด์ฟิตซ์ลีขาวที่สวมอยู่ “เอ่อ...เดี๋ยวรุ่งจะรีบไปโทร. หาฉันอีกรอบเดี๋ยวนี้เลยล่ะคุณย่า”

“บ้างจริง...นี่เรามัดแต่เน็กถึงอีตาคนปากร้ายนั้นทำไมกันนะ...”

“เป็นอะไรไปฮิ ดูแปลกๆ ทั้งพ่อทั้งลูกเลย” ศศิณิภามองบุตรชายของตนสลับกับหลานสาวคนโตอย่างพิลึกพิลั่น “แล้วโทร. หาตาฉันนี่ตอนนี้จะรับหรือ นี่มันเกือบตีสองแล้วนะ”

“โอ้ย! คุณย่าขา รุ่งโทร. หาน้องฉันนี่ตอนไหน น้องฉันก็รับสายตลอดนั่นล่ะค่ะ”

ศิรากรจิบปากจิบคอดูต เรื่องที่ฉันแอบปลื้มเพียงรุ่งไม่ใช่ความลับของจักรวาลแต่อย่างใด เพื่อนสนิทรูปหล่อของไลลาลินคนนี้เรียกได้ว่าเป็นแฟนคลับตัวยงของบล็อกเกอร์สาวที่เดียว ศิรากรเพียรเชียร์ให้เพียงรุ่งกินเค้กวันละร้อยรอบ แต่ดูเหมือนฉันจะไม่ใช้สเปกของแม่คนเสน่ห์แรง จึงยุ่งอย่างไคร้ไม่ขึ้นเสียที

“ก็ลองไม่รับสิ ย่าจะโทร. ไปตามเรื่องจากตาฉันนี่เอาเองเลย”

ฉันคือเพื่อนสนิทคนเดียวของไลลาลิน และเป็นผู้ชายคนเดียวที่หม่อมราชวงศ์ศศิณิภาวางใจให้ไปไหนมาไหนกับหลานสาวคนเล็ก ด้วยรู้ถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นเพียงมิตรภาพที่แน่นแฟ้น ไม่มีทางแปรเปลี่ยนเป็นเรื่องชู้สาวไปได้

“ต่อสายเลยยายรุ่ง ย่าร้อนใจจะแย่แล้ว”

เพียงรุ่งรีบกดปุ่มโทร. ตัวหนึ่งในห้าหมายเลขที่ตั้งไว้อย่างรวดเร็ว

เธอจำเป็นต้องบันทึกเบอร์ของฉันไว้ไหมหมายเลขโทร. ส่วนเพราะเข้ากับ
โลลาลิณตัวติดกันอย่างกับตังเม หากติดต่อโลลาลิณไม่ได้ก็แค่โทรศัพท์ถาม
หนุ่มรุ่นน้องคนนี้นั่น

“ฮา...โหลครับ...พี่รุ้ง...”

หลังเสียงเรียกเข้าไม่กี่ครั้ง คนปลายสายก็กดรับแล้วส่งเสียงอ้อแอ้
ฟังไม่ได้ศัพท์แข่งกับเสียงเพลงดังก็ก้องกลับมาทันที ในตอนแรกเพียงรุ้ง
คิดจะกดเปิดลำโพงให้ทุกคนได้ยินบทสนทนาด้วย แต่ต้องเปลี่ยนใจเมื่อรู้
ว่าอีกฝ่ายน่าจะกำลังเมาและพะอຍู่ในฝัน คุณย่ากำลังกังวลเรื่องของโลลา-
ลิณแทบบ้า หากได้ยินเสียงพ่อเจ้าประคุณในยามนี้เข้าอาจจะยังไม่สบายใจ
ไปกันใหญ่

“ฉันนี่ โลลาอยู่กับฉันหรือเปล่า”

“โล...ลา...” ฉันลากเสียงยาว “โลลา...ไหนฮะพี่รุ้ง”

“ฉันนี่ นี่ไม่ใช่เวลามาล้อเล่นนะ” ถ้าชายหนุ่มรุ่นน้องอยู่ตรงหน้า เธอ
จะบิตพุงให้เนื้อเขียวเขียว! “คุณย่ากับพวกพี่ติดต่อโลลาไม่ได้เลย ไม่รู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ น้องถึงหายออกจากงานไปเฉยๆ อีกนิดเดียวคุณย่า
กับพ่อจะโทร. หาท่าน ผบ.ตร. ให้ช่วยส่งตำรวจออกตามหาแล้วนะ”

“เฮ้ย! ไม่ต้องขนาดนั้นหรอกครับ” เสียงของชายหนุ่มหายอ้อแอ้ไป
นิดหนึ่งทันควัน “เดี๋ยว...แป๊บ...แป๊บหนึ่งนะครับ...”

เสียงกุกกักเหมือนเจ้าตัวกำลังคันหาอะไรบางอย่าง ตามมาด้วยเสียง
กดปุ่มติดๆ น่ารำคาญใจสำหรับคนที่เฝ้ารอดังอยู่ราวๆ นาทีเดียว

“ฉันนี่ ฮัลโหล ฉันนี่ยังอยู่หรือเปล่า”

เพียงรุ้งเริ่มหมดความอดทน คืนนี้เธอเจอศึกหนักมามากแล้ว แถม
ยังเปียกปอนไปทั้งตัว กว่าจะอาบน้ำสระผมแล้วเป่าให้แห้งก็กินเวลาโขอยู่
หากไม่เป็นเพราะห่วงโลลาลิณไม่แพ้ทุกๆ คน เธอคงไม่ทนนั่งอยู่จนถึง
ตอนนี้นะ

“ยัง...อยู่ครับพี่รุ้ง...” ฉันนี่พูดเสียงยานคาง “เออ...โลลา...โลลาไลน์

มา...”

“อะไรนะ พี่ไม่ได้ยินเลย เสียงเพลงดังมาก ออกไปคุยข้างนอกได้ไหม”

“ผมเมา...ผมเดินไปไหนไม่ไหวแล้วครับพี่รุ่ง” จันท์พูดฟังไม่ค่อยได้ศัพท์ “โลลาลอนี่มาบอกว่าไป...ระ...ออง...”

“ฮา! โลลาไปไหนนะ” หญิงสาวขมวดคิ้ว นึกหน้า เสียงดนตรีดังมาก เสียงจนเธอฟังคนเมาพูดไม่รู้เรื่อง “ระยอง? ระนอง?”

“ครับ ระยอง เอ๊ย ระนอง เออๆ ระนองครับ ระนอง”

“ตกลงที่ไหนกันแน่จันท์!” เพียงรุ่งกรอกเสียงแข็งไล่ไปตามสาย แต่ไม่มีเสียงใดๆ ตอบรับกลับมา มีหน้าซ้ำเสียงเพลงยังเงิบไปด้วย “ฮัลโลจันท์ ได้ยินหรือเปล่า ฮัลโล... สงสัยสายหลุดค่ะคุณย่า เตียวรุ่งโทร. อีกที”

นิ้วเรียวกดปุ่มรีไดอัล แต่กลับถูกโอนสายเข้าสู่บริการฝากข้อความเสียเฉยๆ

“สงสัยจะเบตหมดค่ะ หรือไม่ก็ไม่มีสัญญาณ”

เท่าที่รู้ จันท์คือคนที่เธอโทรศัพท์ติดต่อง่ายที่สุดในโลกหล้า ต่อให้ไม่ได้รับสาย เขาก็จะรีบชวนขายโทรศัพท์กลับมาหาเธออย่างรวดเร็วที่สุดเสมอ ดังนั้นเธอจึงไม่คิดว่าชายหนุ่มตั้งใจหลบเลี่ยงไม่คุยกับเธอแน่ ถึงจะรู้สึกตึงๆ กับการพูดคุยที่แปลกออกไปอยู่บ้างก็เถอะ

“ว่ายังไง ได้ความไหม ตกลงโลลาอยู่ที่ไหนกันแน่”

หม่อมราชวงศ์ศศิณาทะมือนของจิรากรที่นัดว่าเป็นเชิงขอให้หยุดก่อน สีหน้าของประมุขหญิงแห่งตระกูลนาคดลเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่สุริยันมีสีหน้าหมองคล้ำ

“นั่นสิ ตกลงน้องอยู่ที่ไหนกันแน่จ๊ะรุ่ง” จันท์เจ้าที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องตรงเข้าไปหาบุตรสาวคนโต ดวงหน้าสวยหวานที่เคยผ่องใสกลับหม่นหมองลงอย่างน่าเสียดาย แม้วัยจะล่วงผ่านมาจนลูกสาวฝาแฝดทั้งคู่

มีอายุอย่างเข้ายี่สิบแปดปีแล้ว แต่คนเป็นแม่ก็ยังงามจับตาชนิดที่คนเดาอายุไม่ถูก “แม่โทร. ไปหาน้องหลายครั้งแล้วก็ไม่ติด ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า”

“คุณแม่ใจเย็นๆ ก่อนค่ะ เมื่อกี้ฉันบอกรุ้งว่าโลลานั้นจะไประนอง” หญิงสาวไม่แน่ใจนักว่าได้ยินถูกไหม แต่หลังจากฉันพูดชื่อจังหวัดระนองซ้ำๆ เธอก็มั่นใจว่าโลลานั้นจะไปที่นั่น

“ระนอง!”

ทุกคนในห้องประสานเสียงพร้อมเพรียงกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“ไประนองตอนกลางดึกเนี่ยะ ฉันเ็นมาอยู่หรือเปล่ายายรุ้ง”

หม่อมราชวงศ์ศศิณาหรือตามองหลานสาวคนโตอย่างรู้ทัน เธอรู้จักฉันมานานพอที่จะรู้ว่าเจ้าตัวมีนิสัยใจคอและพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ยิ่งได้ยินเพียงรุ้งต้องคอยถามซ้ำๆ หลายหนก็เดาได้ทันทีว่าชายหนุ่มคงกำลังเริงราตรีอยู่ตามผับตามบาร์ที่เปิดเพลงเสียงดังหนวากหุอย่างที่ชอบนั้นละ

“นั่นสิ ฉันเ็นมาหรือเปล่า น้องจะไปทำอะไรที่ระนอง น้องไม่รู้จักใครที่นั่นเลยนะจ๊ะ” จันทร์เจ้ายกมือขึ้นตบอกเบาๆ สิ้นหัวทิวความกังวลมากขึ้นไปอีก

“ถ้าฉันไม่รู้ว่โลลาอยู่ที่ไหน ก็คงไม่มีใครรู้แล้วละค่ะ”

เพียงรุ้งรู้สึกเหมือนมีก้อนแข็งๆ แล่นขึ้นมาจุกคอหอย หลายปีมานี้เธอแม้แต่วุ่นวายอยู่กับเส้นทางบิวตี้บล็อกเกอร์ของตนเองจนแทบไม่เคยมีเวลาใส่ใจสิ่งอื่นๆ ในชีวิตเลย และที่รู้สึกผิดที่สุดก็คงเป็นเรื่องที่แทบไม่เคยมีเวลาพูดคุยกับน้องสาวคนเล็ก กลับกลายเป็นว่าคนที่รู้ความเป็นไปของโลลานั้นแทบทุกคนจะเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวเสีย

“ดาวว่าต่อไปไล่ไถ่ค้นความจริงกับฉันตอนนี้ก็ไม่ได้เรื่องได้ราวหรอกค่ะ คงต้องรอถามอีกทีตอนเช้า”

ตอนที่ชายหนุ่มสร้างเมาแล้วนั้นละ

“นั่นเรื่องอะไรกัน ทำไมจู่ๆ โลลาถึงได้ออกจากบ้านไปโดยไม่บอก

ใครเลยแบบนี้ มี 'ใคร' ทำอะไรให้น้องเสียใจหรือเปล่า"

จันทร์เจ้าปราชญ์ตามอง 'อดีตสามี' ที่มีท่าทางลูกลี้กลนแปลกๆ เขาเอาแต่กดส่งข้อความในโทรศัพท์ขณะที่คนอื่นๆ กำลังขบคิดหน้าดำคร่ำเครียดว่าโศกนาฏกรรมหายไปไหนกันแน่

"โธ...จันทร์เจ้าขา" สุรียันเรียกขานอดีตภรรยาอย่างที่เคยเรียกมาตั้งแต่สมัยยังครองคู่กันอยู่ "พูดอะไรอย่างนั้นคะ วันนี้พวกเรามาร่วมตัวกันฉลองวันเกิดให้โศกนาฏกรรม ที่เตรียมของขวัญพิเศษไว้ให้ลูกด้วยซ้ำ พี่รักลูก ไม่มีวันทำร้ายจิตใจลูกแน่ๆ"

"ที่นี่ไม่มีกล้อง ไม่จำเป็นต้องแสดงเป็นพ่อที่แสนดีก็ได้คะคุณฤกษ์ คุณเคยสนใจลูกจริงๆ เสียที่ไหนกัน"

จันทร์เจ้าจ้องสุรียันด้วยแววตาเย็นชา ความเจ็บช้ำน้ำใจในอดีตทำให้เธอแทบไม่อยากจะทบทวนหน้าอดีตสามีที่นอกจากจะเป็นดาวร้ายชื่อดังของวงการบันเทิงแล้ว เขายังขึ้นชื่อเรื่องเป็นเพลย์บอยจอมเจ้าชู้ของวงการอีกด้วย สมัยที่เธอยังเป็นสาวรุ่น รูปโฉมหล่อเหลาและคารมคมคายของเขาทำให้เธอตกหลุมรักเขาหัวปักหัวปำ รันจะแต่งงานกับเขาโดยไม่ฟังคำทัดทานของใครทั้งสิ้น ผลสุดท้ายชีวิตคู่ต้องจบลงด้วยน้ำตา เพราะเธอไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวที่นอนอุ่นเตียงให้เขา!

"อาละ พอแล้ว เกียวกันตั้งแต่ยังหัวดำยันหัวหงอก ไม่เบื่อกันบ้างหรือไง" หม่อมราชวงศ์ศศิณีมาทำหน้าที่เป็นกรรมการห้ามมวยให้แก่อดีตสามีภรรยา มาตั้งแต่สมัยยังใช้นามสกุลร่วมกันอยู่ โบกมืออย่างเอือมระอาเต็มทน "ตอนนี้เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือเรื่องของหลานฉันต่างหาก เป็นตายร้ายดียังไงบ้างก็ไม่รู้ ยายโศกนาฏกรรมบอบบางเอาตัวไม่ค่อยรอดอยู่"

"คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะคุณย่า" เพียงดาวพูดพลบอย่างนุ่มนวล "อย่างน้อยตอนนี้เรารู้ว่าโศกไม่ได้เอาธไป หมดห่วงเรื่องขับรถแล้วเกิดอุบัติเหตุไปได้"

"แต่ถ้านั่งแท็กซี่หรือแกร็บคาร์ก็น่ากลัวอยู่นะ เห็นข่าวทางทีวีแล้ว

น่ากลัwn่ากลัว โซเฟอร์ก็กลัวลูกค้า ลูกค้าก็กลัวโซเฟอร์...” คิรากรชะงักเมื่อเห็นเพียงรู้งลิ่งตาใส่ เขาจึงเริ่มรู้ว่าพูดมากเกินไปแล้ว จุดประสงค์ของเพียงดาวคงเพียงแค่ต้องการปลอบให้หม่อมราชวงศ์ศศิณีภาคลายความกังวลลงเท่านั้น “เออ...แต่น้องโลลา ก็...มีไหวพริบอยู่นะคะ น่าจะไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ”

เรื่องไหวพริบที่เพิ่งพูดไปนั้น คิรากรไม่แน่ใจเอาเสียเลย คนในตระกูลขนาดลทะเล้นจนมโกลาหลจนราวกับไขในหิน ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรก็พร้อมเข้าข้างแม่น้องน้อยกันไปเสียหมด โดยเฉพาะสายบุญอย่างเพียงรุ้งที่ออกหน้าเคลียร์ปัญหาแทนโลลาจนไปเสียทุกเรื่อง หากรู้ว่าใครรังแกน้องละก็ แม่เจ้าประคุณพร้อมลุยแหลกเสียวละ!

“เอาจริงๆ รุ้งก็คิดว่าโลลาไม่น่าจะไปไหนไกลหรอกค่ะ เผอิญๆ จะไปอยู่กับชั้นนั่นละ เพียงแต่ชั้นนี้ไม่ยอมบอกเราตรงๆ” เพียงรุ้งรีบพูดเสริมเพื่อให้บรรยากาศคลายความตึงเครียดลง

“หรือถ้าน้องไประนองจริงๆ ก็ยังขึ้นเครื่องบินไปตอนนั้นไม่ได้ เพราะมีเที่ยวบินไประนองวันละไม่กี่เที่ยวคือช่วงเช้าตรู่ประมาณหกโมงเช้า ช่วงกลางวัน กับช่วงเย็นไปเลย มีสายการบินอยู่แค่สองเจ้าเท่านั้นเองด้วย เช็กไม่ยากหรอกค่ะ แต่ถ้าน้องไปทางรถยนต์ ดาวก็พอมีเพื่อนอยู่ที่ระนองบ้างคงพอขอให้เขาช่วยเป็นหูเป็นตาอีกแรงได้”

เพียงดาวเป็นบล็อกเกอร์ชื่อดัง เชี่ยวชาญเรื่องการท่องเที่ยวและถ่ายรูปชนิดหาตัวจับยาก ดังนั้นคำพูดของเธอจึงฟังดูมีน้ำหนักน่าเชื่อถือเป็นที่สุด

“ที่ดาวพูดก็มีเหตุผลนะครับคุณแม่” สุริยันขยับตัวไปมานบนโซฟาอย่างอึดอัด “ผมว่าเราใจเย็นๆ กันก่อน แล้วรอถามจากเจ้าชั้นนี่พรุ่งนี้อีกทีจะดีกว่า บางที...ตอนนี้โลลาอาจจะอยู่กับชั้นก็ได้ ถ้าส่งคนออกไปตามหาตอนนี้จะกลายเป็นข่าวเอิกเกริกได้ แคเราเลิกงานก่อนเวลาโดยไม่มีการเผาคำเตือนเกิดให้โลลาเหมือนทุกปี เขาก็ซุบซิบกันจะแยะแล้วนะครับ ดีไม่ดีจะ

พากันปล่อยข่าวลือไร้สาระด้วย”

“ถ้าคุณเป็นห่วงชื่อเสียงหรือหน้าตามากขนาดนั้น คุณคงไม่ทำตัวแบบที่ผ่านมารอคึงคุดคุณถุกษ์” จันทรเจ้าไม่วายแหวะสุริยันซ้ำให้ “โลลาเป็นเด็กขี้น้อยใจก็จริง แต่ไม่เคยหายไปโดยไม่บอกอะไรใครแบบนี้เลย จะไม่ให้ห่วงได้ยังไงกันคะ”

สัญญาตญาณความเป็นแม่ร้องบอกว่าสาเหตุที่โลลาลินหันหายไปเสียเฉยๆ ก็อยู่ในห้องนี้แหละ!

“แต่อย่างน้อยโลลาก็ยังบอกฉันว่าจะไปไหนนะคะแม่ ไม่ว่าจะไปจริงหรือเปล่าแต่เราก็คงเข้าใจไปได้เปละหนึ่ง ฉันนี่ไม่มีทางปล่อยให้โลลาไปเจอกับเรื่องอันตรายแน่ๆ ค่ะ ไม่อย่างนั้นคงไม่มีแกใจเทียวเตรเหมือนไม่สนใจเรื่องที่โลลาหายไปแบบนี้หรอก” เพียงดาราทำหน้าครุ่นคิด “ตอนนี้อะไรที่เราทำอย่างที่คุณบอกก็ดีค่ะ รอให้เช้าก่อนดีกว่าแล้วค่อยโทร. หาฉันอีกที อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เช้าแล้วนะค่ะ ถึงตอนนั้นน้องอาจใจเย็นลงแล้วติดต่อกลับมาเองก็ได้”

หญิงสาวพยายามปลอบทุกคนทั้งที่ลึกลงไปแล้วเป็นห่วงน้องสาวจับใจเธอสับสนกับเพียงรู้อย่างรู้กันว่าพวกตนทั้งคู่อาจต้องช่วยกันแก้ปัญหายุ่งยากนี้กันเองเพื่อไม่ให้ผู้ใหญ่เป็นห่วง

“ถ้าพรุ่งนี้เช้าฉันไม่รับสาย รุ่งจะขับรถไปหาฉันที่บ้านเลยละคุณย่า”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ ย่าจะรอจนกว่าจะเข้าก็ได้ แต่ถ้ายังติดต่อโลลาไม่ได้ ย่าจะไม่ฟังใครทั้งนั้น” หม่อมราชวงศ์ศศิณาลูกขึ้นยืน สีหน้าอ่อนล้าแต่แววตากลับดูดันและเหี้ยมขาดจนสุริยันขนหัวลุก “เจอตัวโลลาเมื่อไหร่อย่าจะถามให้รู้เรื่องราวเกิดอะไรขึ้น อย่าให้รู้เขี้ยวว่าใครรังแกหลานย่า ย่าจะเอาเรื่องให้ถึงที่สุด!”